

Vinko Möderndorfer

TRANSVESTITSKA SVATBA

**Situacijska komedija
v enem samem dahu**

napisano: 1992

Uprizoritvi:

Transvestitska svatba, SSG Trst, 18. 11. 1994, režiser: Vinko Möderndorfer

Transvestitska svatba, Cafe teater - 29. 09, 2002, režiser: Vinko Möderndorfer

© Transvestitska svatba

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

To je predvsem komedija.

Situacijska komedija. Pravzaprav bi ji lahko rekli: *realistična komedija*. Na vsak način je pojem "realistična" bistven predvsem za uprizoritev. Igra se mora pričeti (in tudi nadaljevati) v *realistični* atmosferi in psihologiji. Čeprav to v drugi polovici nekakšen *realizem* preseže in postane "absurdno-fantastična". Igra mora biti realna predvsem v svoji noriji preoblačenja, transvestije, kot tudi v kultu telesa in erotike. Tu mora biti prava življenjska radost igre, kot tudi njen motor.

Komedija prevzema dramaturški vzorec (in s tem tudi komedijski stereotip) "usodnih" zamenjav in pomot, ki drvijo vedno globlje in divje v še večjo pomoto in logičen kaos. Tu sledi dramaturgija maksimalni logiki, ki pa seveda preraste v *karcinomsko* tvorbo logike absurda.

Transvestija je uporabljena iz več razlogov: poleg žgečkljive erotike, ki jo transvestija brez dvoma nosi s sabo, je transvestija tudi "radost" gledališkega preoblačenja, globoko je vtkana v gledališko zgodovino in s tem je že a priori gledališko efektivna, humorna, hkrati pa je tudi razbrzdana kot "Bakhus" in divje "prešvicana" kot srednjeveški karneval.

Transvestija je gledališče!

Transvestija je življenje!

Transvestija pa je tudi "filozofija". Seveda bi za igro bilo slabo, če bi se preveč prevesila v "filozofijo", igra je prava komedija, prava situacijska komedija (situacijski stroj), in takšna bi morala ostati do konca. Transvestija je v igri uporabljena kot metafora za človeško dušo, ki skozi situacijske zaplete kljub vsemu išče svojo pravo (moško-žensko) identiteto.

ROLAND BARTHES je v svoji knjigi "CARSTVO ZNAKOV" zapisal, da "orientalni transvestiti ne oponašajo ženske, oni žensko pomenijo", in nekaj podobnega razmišlja pričujoča komedija. Predvsem "junak ŽARE-ŽARKA" na koncu svojih vratolomnih situacij.

Seveda bi bilo najbolje, da "transvestija" v tej igri pomeni (in je) predvsem situacijo, neskončno radost preoblačenja in zmešnjav, ki pa se čisto na koncu le malo zamisli nad svojo lastno, tako zelo človeško "transvestijo".

Prostor (scenografija) je v igri natančno določena, kot pač to zahteva logika in dramaturgija situacijskih komedij. Na videz deluje realistično. Čeprav je (kot nam kasneje razkrije tok igre) v prostoru prisotna nekakšna selekcija. Prostor sestavljajo samo tisti elementi, ki so za komedijo nujno potrebni, ko komedija vse te "scenske elemente" uporabi, se tudi konča. Ni nikakršnega dekorja, ki bi bil sam sebi namen. Seveda igra predpisuje "nenavadno," bizarno uporabo scenskih elementov (bife, raztegljiv trosed). Ta uporaba je izvorno-gledališka in zahteva v uprizoritvi nekaj spretnosti in truda.

Tloris mora biti maksimalno pregleden. Ves scenski prostor naj bo tako organiziran, da bo omogočal hitre prehode (predvsem takrat, ko mora ŽARE

igrati "istočasno" moškega in žensko).

Ritem naj bo divji. Skoraj ni "počasnih" mest. Seveda takšna komedija (in njen ritem) zahtevata pravo pantomimsko preciznost. Situacije so aritmetične in že v besedilu strogo določene.

Burkatis personae

LUKA - večni samec, svetovni popotnik in "ženskomrznež" -

ŽARE - transvestit po sili razmer, strastni žrebec in ljubitelj vsakršnih žensk -

KRISTINA - "*naivna živalca ženskega spola,*" zelo krhka in strastna, svojo pohotnost spretno skriva pod masko jokajoče naivnosti -

MAKS - njen mož, šofer težkih tovornjakov na dolge proge in točno tak je tudi na pogled -

OČKA - (*Lukatov*) zelo star gospod s precej debelo dioptrijo

MAMICA - (*Lukatova*) prijazna in boječa, čisto ta prava mamica -
Oba starša sta točno takšna, kot bi si jih izmislil S.Freud!

Special thanks to: Jean Baptiste, Georges, Anton Tomaž, Scaramuccia, Henri, William, Sigmund, Karel, Augustin Eugene, Anton Pavlovič, Martin, Peter, Neil, Bernard, Miquel, Harold, Mihail, Slavomir, Luigi etc. etc.

Prizorišče

Velika dnevna soba. Zelo okusno in s stilom opremljena. Starinsko pohištvo novejše izdelave. Sredi prostora velik trosed, ki se (kot bomo videli kasneje) lahko raztegne v ležišče.

Na skrajni levi -bufet-, stilna omarica na elegantnih in vitkih nogah, ki ima spodaj velik predal za led. Ko se odpre se kar zaleskeče od steklovine in kristalnih kozarcev. Kot bomo kasneje videli, je -bufet- kar dobro založen. Lastnik -bufeta- je namreč strasten ljubitelj coctailov, ki jih tudi sam pripravlja.

Na skrajni desni, pravzaprav v sami desni steni, je vzdana omara za obleko, vrata omare se odpirajo tako, da vidimo v notranjost.

Po stenah so razpostavljene eksotično maske črnskih plemen. To je zadosten dokaz, kako je lastnik stanovanja v katerega kukamo, velik svetovni popotnik.

Soba je elegantna. Prevladujejo temno rjavi toni. Vse od sten do pohištva in preproge, vse je v žlahtnih, temno rjavih (tudi črnih) barvnih odtenkih. Steklene površine so bleščeče in brezprašne. Lastnik stanovanja je, kar se čistoče tiče, zelo natančen. Prostor ima nadih sterilne higieničnosti. Vse je na svojem mestu.

Iz sobe vodijo vrata v naslednje prostore: na skrajni levi so velika steklena vrata (drsna), ki vodijo na balkon. Balkon je velik (skoraj tako kot manjša terasa) in se razprostira vzdolž skoraj celotne leve stene. Balkon se podaljšuje tudi v druge prostore, ki so za dnevno sobo, ki jo ta hip opazujemo. Balkonsko (stekleno in drsno) steno pokriva po celi dolžina težka zavesa.

Na zadnji steni, tik ob steklenih balkonskih vratih (tik ob zavesi), na skrajni levi, so vrata, ki vodijo v kuhinjo. Tudi ta vrata so drsna, vendar so iz temno rjavega lesa. Zadaj je elegantna kuhinja, katere vidimo samo del. Vidimo štedilnik iz kuhinjske elemente. Vidimo pa tudi, da se balkon iz dnevne sobe podaljšuje tudi v kuhinjo.

Na skrajni desni strani so vrata, ki vodijo na hodnik, ki ga (kadar so vrata odprta) prav dobro vidimo. Vidimo pa tudi, da je med kuhinjo in hodnikom povezava. Skratka, če človek vstopi v kuhinjo skozi leva drsna vrata, lahko prečka kuhinjo in se na skrajni desni pojavi na hodniku.

Na koncu hodnika so vhodna vrata, ki jih tudi dobro vidimo (kadar so vrata na hodnik odprta seveda). Na hodniku so verjetno še kakšna vrata, ki pa ni nujno, da jih vidimo. Npr. vrata v stranišče in kopalnico.

V sobi so še ena vrata in sicer v desni steni. Takoj ob vratih, ki vodijo v hodnik, in ki jih vidimo frontalno. Ta vrata so vrata v spalnico.

Večer je. Luči v stanovanju so komaj prižgane. Romantično vzdušje. Drsna vrata v kuhinjo so odprta. Prav tako tudi vrata na hodnik. Vidimo hodnik v vsej njegovi dolžini.

Nekdo na vse grlo prepeva.

Prepeva, kot da bi bil pod tušem.

In res je. Pod tušem.

To lahko sklepamo:

- 1) po zadovoljnem petju, ki je vztrajno brez posluha,
- 2) po šumu vode, ki se meša s petjem.

Čez čas pozvoni zvonec pri vhodnih vratih, ki jih vidimo na dnu hodnika. Pozvoni rezko in agresivno.

Petje ne poneha. Očitno tuširanec ne sliši zvonca.
Spet pozvoni.
Dvakrat. Kratko, potem dolgo.

Petje utihne. Samo šum vode. Potem tudi šum vode potihne. Tišina. Čez čas se v veži pojavi premočena moška figura, ogrnjena samo v brisačo. Tako stoji na hodniku in prisluškuje. Očitno ni čisto prepričan, da je slišal zvonec. Potem premočena figura zamahne z roko in se vrne v kopalnico. Spet zaslišimo šum vode in potem čez nekaj trenutkov spet zadovoljno petje.

Potem spet zvonec.
Enkrat, dvakrat, trikrat.

Petje in tuš -obmolkneta-. Premočena moška figura jezno zakorači proti vhodnim vratom, ki jih vidimo na koncu hodnika.

Premočena figura odpre vrata. Pravzaprav jih ne odpre, samo priškrne jih, saj je še vsa mokra in samo z brisačo ovita okrog ledij.

Tedaj pa obiskovalec odrine vrata in zakorači po hodniku naravnost v sobo. Premočenec (tuširanec) pa vdano zapira vrata za njim.

Obiskovalec je ŽARE.
Lastnik stanovanja in tuširanec pa LUKA.

Žare prečka takoj do troseda in se olajšano sesede vanj.

ŽARE (krikne krik zmagoslavja): Končno!

Luka se ves moker prikaže v ozadju. Že takoj vidimo, da mu ni vseeno, ker za njim ostajajo na parketu mokri madeži. Ves nesrečen gleda pod svoje noge.

LUKA: Se je kaj zgodilo?

ŽARE: Še ne!

LUKA: Ravno sem se tuširal.

ŽARE (ravnodušno, kot da prijatelju oprošča): Nič hudega.

LUKA: In nisem takoj slišal.

ŽARE: Je že v redu.

LUKA: Zdelo se mi je, da najbrž zvoni.

ŽARE: Pozabi.

LUKA: In je res.

ŽARE (kot, da ne najde več niti pogovora): Kaj?

LUKA: Zvonilo.

ŽARE: Seveda, ko sem bil pa jaz!

LUKA (rahlo svareče): Upam, da je kaj nujnega!

ŽARE (s slastjo): O seveda, zelo zelo nujnega!

LUKA (nebogljeno): Parket je čisto moker.

ŽARE: Nič hudega. Glavno, da si odprl. Sem se že bal, da ne boš, ko si se pa tuširal!

LUKA: Kaj, ti si vedel, da se tuširam?!

ŽARE: Jasno, že v liftu sem te slišal. Sicer pa: kadar se ti tuširaš, ve ves blok.

LUKA: In nisi mogel počakat?!

ŽARE: Če gre pa za življenje!

LUKA (zdaj mu je jasno): A, za življenje!

ŽARE: Se ne boš oblekel?

LUKA (zmedeno): Jaz? Ja, seveda.

ŽARE: Ja, pejd že!

LUKA: Takoj, takoj... (ves nesrečen gleda po tleh) parket bo treba pobrisat... še sreča, da je

lakiran.

Luka izgine v kopalnico.

Luka se najbrž v kopalnici briše in oblači, medtem ko Žare hodi gor in dol po sobi. Očitno je zelo vzburjen. Govori glasneje, ker se pač pogovarja z Lukom, ki je v kopalnici.

ŽARE: Uspelo mi bo! Danes mi bo uspelo!

LUKA (iz kopalnice): Če ne pobrišeš takoj, se poznajo belkasti fleki.

ŽARE (pogleda na uro): Čez pol ure sem zmenjen.

LUKA (še vedno pri parketu): To potem tako šlampastno zgleda.

ŽARE (se zadere): Me ti sploh poslušaj!

LUKA: Ti kar govori, prec bom!

ŽARE: In nobenega dela ne boš imel! Sploh ne boš opazil. Za dve urce greš ven, na en daljši krog,

ko pa se vrneš, (idilično in glasneje) midva že kavo pije!

LUKA (iz kopalnice - ker je slišal pač samo zadnji del stavka): Prav. Kakor hočeš.

Kar pripravi jo,

jaz moram še po tleh pobrisat.

ŽARE (v ozadju nestrpnosti): Ne bom ti pozabil! Do smrti bom tvoj dolžnik.

Luka se spet pojavi v veži. Zdaj je oblečen v prelepo svileno haljo, na nogah ima bele nogavičke, v roki pa krpo. Takoj se spravi na kolena in prične brisati hodnik. Šele zdaj vidimo, kako je natančen. Briše parket na hodniku in se počasi bliža sobi. Žare hodi (kot tiger v kletki) okoli troseda.

LUKA (briše parket v hodniku): Tudi meni bi pasala.

ŽARE (pomenljivo): O, verjamem!

LUKA (misleč, da Žare misli na kavo): Samo, da ni ekspres. Potem je tako prazna, tako ajnfoh,

razumeš, kot postana voda.

ŽARE (misleč, da Luka misli na žensko): Kje pa! Ne bo ekspres! Vzel si bom čas.

Boš videl, ravno

pravšnja je. Takšna čvrsta, polna! Ravno prav velika! Črna! Črna kot oglje.

LUKA (hladno še naprej govori o kavi): Jaz imam rajši belo.

ŽARE (za hip začudeno): Hočeš rečt: blont?!

Luka je zdaj na kolenih Čisto pri vratih. Zadnji stavek ga je za trenutek zmedel. Obstane, potem skomigne in briše naprej.

LUKA: Prav, če že hočeš, lahko je tudi blont. (S premislekom) Čeprav bi rajši s smetano.

ŽARE (začudeno): S smetano?

LUKA (se dvigne in pomežikne Žaretu): Saj veš, da sem sladkosnednež!

ŽARE (se zareži kot pečen maček, seveda je "smetano" razumel kot prispodobo):

Že razumem, že

razumem! O, ti baraba pervezna! S smetano! (resno nadaljuje) Torej, nimaš nič proti?

LUKA: Ne, nič, saj tudi meni paše!

ŽARE: Prav.

Žare skoči do troseda in razmeče blazine po sobi, potem dvigne trosed in ga spremeni v posteljo. Trosed je namreč zložljiva postelja, ki je v hipu nared in postlana.

ŽARE: Boš videl, kako ti bom nekoč vse povrnil. Še ne poznaš me, vedno vse povrnem. Če je kdo

fejst dec z mano, mu vse po trikrat povrnem. Moja hvaležnost je brezmejna.

Postelja je nared. Zdaj je tudi Luka že končal z brisanjem. Samo še pogleda po hodniku in stopi v sobo. Obrne se in pred njim, sredi sobe, se blešči- postelja, ki jo je Žare ravno kar z veliko gesto odgrnil. Luka obnemi.

Trenutek tišine.

ŽARE: No, kaj praviš?

LUKA (čez čas, ko pride k sebi, odločno): Ne!

ŽARE (ne razume): Kako ne?

LUKA: Danes ne!

ŽARE: Zakaj pa danes ne?!

LUKA: Zato, ker danes nočem.

**Luka se obrne in izgine v hodniku desno.
Žare takoj za njim.**

ŽARE: Kakšen suft si!

Luka se pojavi zadaj v kuhinji, na skrajni levi. Vidimo ga samo za trenutek, v okvirju levih drsnih vrat, ki vodijo iz sobe v kuhinjo, ga vidimo kako pristavi na štedilnik lezvo in kako prižge plin, potem spet izgine zadaj v kuhinji.

LUKA: Ne bom in nočem! In pika!

ŽARE (ne vidimo ga, samo slišimo ga iz kuhinje): Samo še tokrat!

LUKA (trmasto): Ne.

ŽARE: Hočeš, da poklekнем! Prav. Evo, pokleknil sem!

LUKA (sramežljivo ogorčeno): Lepo te prosim!

Luka se pojavi v sobi. Očitno je pobegnil od klečečega Žareta.

ŽARE: Poglej me! Klečim pred tabo in te prosim!

Luka zbeži na sredo sobe. Žare se po kolenih priplazi iz kuhinje.

LUKA: Nehaj no, saj veš, da ne prenesem, če kdo kleči pred mano.

ŽARE (na kolenih): Potem pa bodi usmiljen in daj, dovoli!

LUKA (ga hoče prepričati): Razumi vendar, da danes ne morem!

ŽARE (agresivno in zelo 'potrebno'): Pa zakaj ravno danes ne?!

LUKA (težko, vendar kljub vsemu, izusti): Težave imam. Osebne težave. Tako, zdaj veš!

Luka se obrne in izgine skozi desna vrata na hodnik in potem v kuhinjo. Žare ne bo kar tako vrgel puške v koruzo. Po kolenih se požene za njim.

ŽARE: In ne moreš odložiti teh osebnih težav za kakšno urico. Saj veš, da nikoli ne traja več kot

urico.

Luka se pojavi na levi strani, pri drsnih kuhinjskih vratih. Očitno beži pred klečečim Žaretom, ki se vztrajno plazi za njim.

LUKA: Tudi, če bi trajalo samo šest minut ne.

ŽARE: Vedno si bil za. Tudi takrat, ko sploh ni bilo tako nujno kot danes.

LUKA (posmehljivo): A danes je pa prav posebno nujno?!

ŽARE (vstane, jezno): Ja, je. To, danes, je čisto nekaj drugega. To napeljujem že pol leta,

razumeš! Pol leta garam, zasledujem, se napenjam, čakam pred liftom, držim vrata odprta, izigravam nekakšnega gentlemana, in ko končno zmedim zadevo do tiste stopnje, da bo kar sama zdrsnila name, me izda najboljši prijatelj. Moram priznat, da sem razočaran. Res, zelo zelo razočaran!

Žare izigrava globoko užaljenost. Luka ima kar rahlo slabo vest.

LUKA: Moraš razumet ... prostora nimam ...

ŽARE (takoj plane): Saj, zato sem pa mislil, da bi kar tukaj, na temle priročnem kavčku.

Nobenega dela ne boš imel. Ko se boš vrnil s sprehoda, bova že kavo pila.

LUKA: Ta kavč bo nocoj zaseden.

ŽARE: Kako? In kdo ga bo zasedel?

LUKA: Jaz.

ŽARE (se za trenutek zmede, vendar takoj najde rešitev): Fino, potem bova pa midva v tvoji

spalnici.

LUKA: Tudi spalnica bo zasedena.

ŽARE: S kom?

LUKA: Z mojimi starši! Danes ti pač ne morem posoditi stanovanja. Očka in mamica prideta na

obisk.

Žare se obupano sesede na raztegnjen kavč.

ŽARE: Pa mam, ko nimam!

LUKA: Danes bosta pač morala, s tisto tvojo -kaj-vem-katero-že-, v kakšen hotel.

ŽARE: Fuj pa hotel!

LUKA: Ne morem pomagat. Mami in ati bosta pripotovala z vlakom in bosta najbrž potrebna

počitka.

ŽARE: Kako naj peljem poročeno žensko v hotel!?

LUKA (zase): Misli sem, da prav poročeno lahko.

ŽARE (očitajoče): Povej, sem ti kdaj pustil umazane rjuhe?

LUKA: No ja!

ŽARE: Sem ti kdaj karkoli razbil, uničil, poškodoval?!

LUKA: Porcelanasto šalčko za tekoči puder. Res pa, da ni bila toliko vredna.

ŽARE: Pustimo malenkosti. Sprašujem, če sem ti kdaj naredil kakršnokoli večjo škodo.

LUKA: Porcelanasto šalčko sem prinesel iz Kitajske in zelo mi je bila draga!

ŽARE: Nehaj s to šalčko! Sprašujem po bistvenih stvareh!

Luka govori kot dež. V melodičnem in nezadržnem ritmu. Žare prav težko poseže vmes.

LUKA: Tista od prejšnjega tedna je v kopalnici med mojim pedikerskim priborom pustila svoj

tampon.

ŽARE: Malenkosti!

LUKA: Ampak je bil precej uporabljen!

ŽARE: No ja!

LUKA: In brisača, ki sta jo stlačila v pralni stroj, med moje bele svilene srajce, je bila tudi kar

precej uporabljena.

ŽARE: No ja. Prvič v dveh letih, da se je zgodilo kaj takega.

LUKA: Dobro veš, kako težko je spravit kri iz belega perila. Še sreča, da so fleki na ovratnikih,

tako da lahko rečem, da sem se porezal pri britju.

ŽARE: Joj, kako si malenkosten.

LUKA: Ampak vsi moji prijatelji vedo, da se brijem z električnim brivnikom.

ŽARE: Zdaj pa dovolj!

LUKA: Sicer pa je bilo vedno vse 'še kar' v redu.

ŽARE (zelo resno, kot bistveno vprašanje): Zakaj mi to delaš?

LUKA: Kaj ti delam!

ŽARE: Onemogočaš me! Moje seksualno življenje onemogočaš!

LUKA (se opravičuje): Pa saj je tokrat prvič, da ...

ŽARE: In ravno tokrat, ko je vrhunec vsega, razumeš! Neosvojljiva trdnjava bi danes padla.

Tukaj, na temle kavču, a se zavedaš, kakšno priložnost zamujata!

LUKA: Kdo zamujava?

ŽARE: Ti in tvoj kavč!

LUKA: Pa saj sem ti povedal, da pridejo moji starši.

ŽARE (užaljeno): Tvoji starši, tvoji starši, pa ravno danes! Kot da ne morejo kdaj drugič! Vsaj

najavili bi se lahko, da bi človek vedel, kako in kaj! Najbrž jih ni nihče naučil bontona!

LUKA: K meni prihajajo! Jaz sem njun sin, če te smem spomnit!

ŽARE (zamišljeno): Je že v redu.

LUKA: In poleg tega sta šele danes dopoldne sporočila, da bosta prišla. Mami mi je telefonirala, da

je ati ves iz sebe. (zase) To bo še hudič.

ŽARE: In kdaj gresta nazaj?

LUKA: Ne vem. Prav zoprno bo še.

Luka sede na rob postelje in nebogljeno zaihti.

LUKA: Jaz nesrečnež! Kaj mi je bilo treba tega!

ŽARE (presenečen sede poleg Luka in ga tolaži): No, no, saj ni tako hudo ... stara dva bosta prišla

in šla ... vse bo še v redu ...

LUKA (se nasloni na Žaretove prsi in prične svojo izpoved): Oči je našel mojo fotografijo ...

ŽARE: Kakšno fotografijo?

LUKA (skozi ihtenje): Iz Ugande, saj veš, da sem bil v Ugandi, (spet govori normalno) tistele

maske sem prinesel od tam, če hočeš ti pokažem diapozitive ...

Luka že hoče vstati in pripraviti diapozitive.

ŽARE: Si mi jih že pokazal.

LUKA: Res?

ŽARE: Res. Nadaljuj!

LUKA (spet nebogljeno zaihti): Torej ... tam sem se slikal ... Z nekim moškim ... (spet normalno,

kot turističen vodič) Z nekim domorodcem, ki mi je prodal tistele prekrasne črnske maske.

ŽARE (ga prekine): No, in ...

LUKA (spet se povrne v ihtenje): Takole ga držim ... takole okrog ramen ...

ŽARE: Nič tako strašnega ...

LUKA: Z drugo roko pa takole ... okrog pasu ...

Seveda Luka vse to zelo ilustrativno pokaže na Žaretu.

ŽARE: Pa kaj, portret z domorodcem, turistična razglednica!

LUKA: Že, že ... ampak, fotografijo sta potem našla oči in mami. Oči je ves iz sebe.

ŽARE (tolažeče): Fotografija je samo dokaz, da si bil v Ugandi. Kar povej, koliko ljudi danes

potuje v Ugando in objema ludožrce. Tvoji so lahko samo ponosni.

LUKA: Je pa še en problem.

ŽARE: Ja?

LUKA: Domorodec je čisto nag.

Trenutek tišine. Potem Žare plane v smeh.

ŽARE: Kdo pa je že videl oblečenega ljudožrca!

LUKA: In tudi jaz sem nag.

Trenutek večje tišine.

Potem se Žare rahlo iztrga iz objema in se umakne na sredo sobe.

ŽARE: No ja, to boste že v familiji uredili!

LUKA: Saj, in zato bosta zdaj na vrat na nos pridvela ...

ŽARE: Kdaj točno bosta prišla?

LUKA (pogleda na uro): Ob deset petnajst. Čez slabe tri ure.

ŽARE (se mu zasvetijo oči): Čez tri ure! Potem pa še ni vse izgubljeno!

LUKA (počasi prihaja k sebi): Kaj?

ŽARE (hlavno): Poslušaj, naredim ti uslugo, če jo narediš tudi ti meni!

LUKA: To si rekel že zadnjič!

ŽARE: Ostal bom pri tebi in lepo razložil tvojim staršem, kako je s to fotografijo.

LUKA: Ne bo pomagalo.

ŽARE: Bo bo, ko jima bom začel razlagat o umetnosti in podobnih bedarijah, bosta ostala brez

besed.

LUKA (dvomeče): In kakšno uslugo moram naredit potem jaz tebi?

ŽARE: Nič, čisto nič. Samo oblečeš se, greš malo ven, na en daljši sprehod ...

LUKA: Že vem, in ko se vrnem, vidva že kavico pijeta.

ŽARE: Točno tako.

LUKA: Ne, ne, ne bo šlo. Premalo časa je ...

ŽARE (ravnodušno in kot, da odhaja): Kakor hočeš! Boš pa sam razložil očiju, kako to, da čisto

nag objemaš čisto nagega ljudožrca.

Iz ozadja, skozi drsna vrata, iz kuhinje se prične valiti dim. Nekaj se žge.

LUKA (se odloči): Prav, ampak nič kavice, samo opravita, zložita kavč in izginita.

Pravzaprav samo

ona, ti ostneš tu.

ŽARE (mu stisne roko): Velja! Nič kavice, samo kavč!

Zdaj oba zavohata dim, ki je že prav pošteno vdrl v sobo.

LUKA: A vohaš?

ŽARE: Kot da bi nekje pražili kavo!

LUKA (se spomni, da je pustil na štedilniku jezvo): Joj, kava!

Oba planeta skozi drsna vrata v kuhinjo. V kuhinji strašna gužva in kričanje drug preko drugega. Črn dim se vali vedno bolj.

ŽARE: Prim jo, dej ...

LUKA: Ti dej, jaz bom plin ugasnu ...

ŽARE: Pazi ...

LUKA: Tuki je krpa ...

ŽARE: Drž, drž ...

LUKA: Kje, kje ...

ŽARE: Tuki, ajs, tuki ...

LUKA: Počak, ne ...

Zdaj Luka zverinsko zakriči. Vidimo prerivanje, vidimo Žareta, kako hiti odpirat balkonska vrata, da bi malo prezračil zadimljen prostor.

ŽARE: Kaj kričiš, saj ni nič hudega!

LUKA: Speku si me. Au, cela roka je šla.

ŽARE: Kje pa, samo malo kropca ti je gor špricno! A je to kej hudga!

Luka se zdaj počasi vrne v sobo. V naročju (kot dojenčka) drži svojo popečeno roko. Luka zelo trpi nad svojo bolečino in smolo.

LUKA: Cela roka je šla! Moja cela roka!

Zdaj se je v sobo vrnil tudi Žare.

ŽARE: Cela roka, cela roka! Prav nič hudga! Dej, pokaž!

Mu precej grobo potegne roko k sebi. Luka zverinsko zakriči.

LUKA: Au, zdej mi jo boš pa še izpulu!

ŽARE: Nehi no, prav nič ti ni. Samo poglej jo, še lepšo barvo ma kot prej. Prav zdravo barvo!

LUKA: Opekline tretje stopnje.

ŽARE: Malo hladne vode, pa bo!

Žare odide v kuhinjo po hladno vodo!

LUKA: Saj sem vedel, saj sem vedel! To je kazen za vse. Za vse te tvoje "kaj-vem-katere-že", za

mojo Ugando, pa za domorodce, pa za fotografijo, pa za vse ... To je kazen,

saj vem ...

Žare se vrne z nekakšno violično krpo, ki jo je očitno namočil v hladno vodo in jo zdaj namerava položiti na opeklino.

ŽARE: En dva tri, obkladek hladni vse uredi!

Luka, ko nenadoma zagleda zmečkano violično krpo v Žaretovih rokah, kar ponori.

LUKA (zakriči): Kje si dobil to?

ŽARE: Kaj?

LUKA: Takoj mi povej, kje si dobil to!?

ŽARE: To krpo? V kuhinji, kje pa.

Luka mu jo potegne iz rok.

LUKA: Kaj si pa naredil z njo?

ŽARE: Kaj, kaj! Pod pipo sem jo dal.

LUKA (pretreseno in skoraj v joku): Pa zakaj!

ŽARE: Zato, da bi tebi pomagal, vendar!

LUKA (z vsem gnusom): Morilec!

ŽARE: Pa kaj ti je!

LUKA: Moj najdražji vijoličasti prt si surovo potegnil z mize in ga brezobzirno zmečkal!

ŽARE: Uporabil sem, kar je bilo pač pri roki!

LUKA: Hočeš reč, kar je bilo tako lepo pogrnjeno po mizi!

ŽARE: Krpa je pač krpa! Sicer pa je šlo za tvojo roko!

Luka samo prhne preko ramena.

LUKA: Krpa, pha!

In se odpravi v kuhinjo.

ŽARE (za njim): Tisto vazo, ki je stala na krpi, sem položil na tla ...

Vendar prepozno. Zasliši se žvenket porcelana.

ŽARE (samo dokonča začeto misel): ... takoj za vrata!

Trenutek tišine.

Na vratih se pojavi Luka. V roki apatično (lahko bi rekli "vdano v usodo") drži razbito dragoceno vazo.

LUKA: To je kazen. Prav gotovo je to kazen.

ŽARE (ga skuša tolažiti): Kaj se je pa pravzaprav zgodilo? Nič!

LUKA: Po parketu bodo beli fleki, kuhinja je vsa črna, moja mala in lična turška jezvica je

uničena, roka je popečena, kot kakšen rostbeaf, moj dragoceni in ročno vezeni vijolični prt zverinsko pomečkan, in da bi bila tragedija še hujša, bosta vsak hip vstopila moja mami in očka...

ŽARE: Kako vsak hip? Še najmanj tri ure ju ne bo!

LUKA: Jaz ne morem več. Predam se.

ŽARE: O ne, to pa ne! Tako lahko pa se ne bomo predali! Glavo pokonci, prijatelj, ni še vse

izgubljeno!

LUKA (vdano): A ni?

ŽARE: Zdajle boš lepo stopil do moje žene in jo prosil, da te obveže.

LUKA: Ti ne greš z mano?

ŽARE: Kaj si nor! Jaz bom imel vendar polne roke dela!

LUKA (misleč, da bo Žare počistil kuhinjo): Ah, kar pusti, saj bom jaz počistil!

ŽARE: Tepec! Nič ne bom čistil! (si strastno pomane roke) Čisto drugačno čistilno akcijo bom

imel.

LUKA (mu je jasno): Aja, že vem. Na mojem kavču?

ŽARE: Seveda, zdaj pa pojdi in ko te moja žena obveže, marš na en dolg sprehod,

in ko se boš

vrnil...

LUKA: Nikar ne kuhajta kave, saj veš, kaj se je zgodilo ...

ŽARE (zagradi Lukatovo obleko in mu jo vrže v naročje): Jasno, da ne bova kuhala kave! Tako,

zdaj pa pojdi že enkrat!

LUKA (med tem, ko se oblači): In kaj naj rečem tvoji ženi.

ŽARE: Nič. Samo prosi jo, naj ti da kaj na roko. Mene pa, da nisi videl! Si razumel!

LUKA (odloži svojo svileno haljo na rob troseda): Sploh te nisem videl.

ŽARE: Rekel sem ji, da me ne bo do dvanajstih, da imam cel kup papirjev za uredit ...

LUKA (mehanično ponavlja, med tem ko se oblači): Imaš še cel kup papirjev za uredit ...

ŽARE (zakriči): Ne! To sem ji jaz povedal! Ti ne veš ničesar, razumeš.

LUKA: Prav, jaz ne vem ničesar.

ŽARE: Tako je prav, zdaj pa pojdi!

Luka se odpravlja. Na vratih, ki vodijo na hodnik, se ustavi.

LUKA: Oprosti, da se vtikam, ampak eno vprašanje ...

ŽARE: Ti kar vprašaj!

LUKA: Res, prav nerodno mi je ... takšno intimno vprašanje ...

ŽARE: No kar daj, saj si moj prijatelj!

LUKA (ironično): Kdo je ta ženska, ki bo ležala na mojih rjuhah, v moji postelji in v moji sobi?

ŽARE: Maksova žena!

LUKA (presenečen): A od tistega silaka iz tretjega stopnišča?

ŽARE (s ponosom): Prav od tistega.

LUKA: Ampak, ona tako pošteno zgleda.

ŽARE: Saj tudi je, Kristina je zelo poštena ženska. No, zdaj pa že pojdi.

Žare porine Luka skozi vrata. Luka še na vratih.

LUKA: Prav, pozdravil bom tvojo ženo!

ŽARE (zakriči): Pa ne od mene! Mene nisi videl že od včeraj!

LUKA: Seveda, seveda, samo v svojem imenu jo bom. Joj, pa še nekaj, prosim, da mi ne

premeščata pohištva, in mojo kozmetiko naj pusti pri miru, pa kave nikar ne kuhajta ...

ŽARE: Že prav, že prav!

**Ga porine skozi vrata.
Trenutki blagodejne tišine.**

Žare za trenutek postoji sredi sobe. Potem pa se bliskovito loti pripravljanja terena. Malo razmeče blazine, naredi bolj intimno osvetlitev, zraven pa si popeva pesmico.

ŽARE: Ne šlataj kolenca,

so same kosti,

mal više pošlataj

kjer mucka leži!

Zdaj boječe pozvoni. Žare plane.

ŽARE: Ona je!

Hitro še pogleda po prostoru. Si sezuje čevlje, hkrati pa si odvezuje kravato, slači suknjič in z eno roko odpira bar in vleče ven steklenico VODKE in dva kozarca.

Spet pozvoni.

Zdaj se Žare požene proti vratom in jih odpre. Kristina (mala in črna ko hudič) skoči v vežo. Takoj se pričneta objemat in poljubljat. Skoraj ne prideta do prepotrebne zraha. Žare jo vodi (tako objeto in v poljubu) po veži do sobe, med poljubljanjem pa se vztrajno slači. Poskuša sleči tudi Kristino. To mu v nekaterih detajlih (en čevelj, en rokav kostima ...) tudi uspeva. Ko prideta do postelje - do raztegnjenega troseda ...

KRISTINA (zajame sapo): Danes ne morem!

Žare, ves zagret od poljubljanja in napornega slačenja, sploh ne sliši Kristinine pripombe in se še bolj "vrže" v strastno poljubljanje.

KRISTINA (ga rahlo odrine): Nočem danes!

ŽARE (se osvesti): Kaj?

KRISTINA: Ne morem.

ŽARE (sam zase): Ne morem. Nočem. A nisem to že danes slišal.

KRISTINA: Slabo vest imam.

ŽARE (jo hitro spet objame): Zakaj le, saj sem jaz tukaj.

KRISTINA: Saj ravno zato. Slabo vest imam pred tabo, pred tvojim prijateljem, ki nama je

posodil tole stanovanje, pred sabo, pred Maksom ...

ŽARE: Boš mi potem povedala! Zdaj ni časa!

KRISTINA: Tako na hitro pa sploh nočem.

ŽARE: Pa kaj hočeš, da pokleknem pred tabo. No prav, pa bom. (poklekne) Evo, pokleknil sem.

KRISTINA: Nehaj no! Saj veš, da ne prenesem, če kdo kleči pred mano. Sploh ne gre za to, da ...

ŽARE (takoj preseka njeno misel): A ne gre za to! Prav, pa ne gre za to ...

In jo spet strastno in predvsem hitro poljubljanja po vratu, zraven pa si že odpenja hlače in jih vleče z riti. Kristina ga mora zdaj prav grobo odriniti, tako da Žare pade s postelje.

KRISTINA: Ne morem tako.

Žare ves poklapan (s hlačami na kolenih) sedi na tleh.

ŽARE: A da ne?

KRISTINA: Ne morem tako ... (išče besede) saj ne vem, kako bi povedala ... ne

morem tako ...

ŽARE: Počakaj, bom jaz ... (tehtno) Ne moreš tako na ekspres.

KRISTINA: Ja, točno! Ne morem tako na ekspres.

ŽARE (sam zase): Saj sem vedel.

KRISTINA (vzneseno, vendar ne brez trohice "globlje filozofije"): Ljubezen je zame nekaj velikega.

Tako zelo pomembnega. Potrebujem čas, razumeš, nisem dovolj sproščena.

Seks zame sploh ni vse.

Žare se zdaj dvigne in sede na posteljo-trosed).

ŽARE (utrnila se mu je rešilna misel): A da nisi dovolj sproščena?

KRISTINA: Nikoli še nisem takole ... Zdaj je prvič. Moram ti povedat, da imam Maksa rada.

Ljubim ga. Sploh ne vem, kaj počnem tu. Tako umazano se počutim.

Žare vzame kozarec in natoči vanj kar precej Vodke in zelo malo pomarančnega soka. Kozarec tako mimogrede "porine" Kristini v roko.

ŽARE: Na!

KRISTINA (mimogrede vzame kozarec in ga ponese k ustom): Hvala. (Potem, ko naredi krepak

požirek) Kaj je to?

ŽARE: Nekaj za žejo. (In ji še natoči kar precej vodke)

KRISTINA: Grenko je.

ŽARE (uslužno, kot kakšen natak v Holiday Innu): Ni problema. (in v hipu natoči v kozarec še

mnogo pomarančnega soka)

KRISTINA (nadaljuje svoje razmišljanje): Priznam! Tudi ti si mi všeč. Ampak vseeno, ne morem

tako. Maks je vendar moj mož. Še nikoli nisem imela drugega.

Žare je sploh ne posluša, samo sedi zraven s steklenico Vodke in pomarančnega soka, in kot na nizkem štartu čaka, kdaj bo lahko spet natočil Kristinin kozarec.

ŽARE (je ne posluša): To je pa škoda!

KRISTINA: Takšna sem pač. Preveč poštena.

ŽARE (odobravajoče): Ja, ja ...

KRISTINA: Joj, kako je vroče! Se ti ne zdi, da je nenadoma postalo tako zelo vroče.

ŽARE: Ja, in žejno tudi. (se hitro popravi) Hočem rečt, da je vroče in da je človek zato tako žejen.

(ji spet natoči, seveda mnogo vodke in zelo malo pomarančnega soka, samo za barvo) Na! Na žejo.

Žare ji kar do ust dvigne kozarec. Kristina ga v dolgih požirkih popolnoma izprazni.

KRISTINA: Ti, Žare, si tako prijazen.

ŽARE: Kaj bi tisto, kaj bi tisto (in ji brž natoči še).

KRISTINA: Jaz sem pravzaprav tako nesrečna. Maks je kar naprej na poti. Saj veš ...

ŽARE: Vem, vem ...

KRISTINA: Kaj veš?

ŽARE (se znaide): Da ti je vroče ... Kaj, ko bi slekla to mnogo prevročo bluzo ...

Kristina se zahihita. Pred nami se zdaj, seveda pod vplivom alkohola, počasi pojavlja popolnoma drugačna Kristina. Vsa glasna in razbrzdana.

KRISTINA: Ti si takšen lumpek!

Žare ji slači bluzo.

ŽARE: Absolutno, absolutno ...

Kristina je zdaj v samem modrcu.

KRISTINA: Kakšne nežne rokce maš! Moj Maks ma pa take šape. To pa zato, ker vozi Deutza. A

veš ...

ŽARE: Vem, vem ...

KRISTINA: Kaj veš?

ŽARE (se znajde): Kaj, ko bi slekla krilo. Nenadoma je postalo tako zelo še bolj vroče.

Kristina zdaj kar pade v znak na posteljo-trosed. Žare ji na hitro potegne krilo dol.

KRISTINA: A veš, da ima taaaaaakšen volan, in da mora taaaakole obračat ...

Kristina zelo ilustrativno kaže z rokami.

ŽARE (kot da sodeluje, čeprav se iz interpretacije njegovih stavkov čuti, da je sploh ne posluša,

odgovarja ji pač karkoli): Strašno, strašno ...

KRISTINA (se dvigne, samoumevno): Zato pa ima tako močne roke. Takšne šape.

Od volana, a

razumeš?

ŽARE (ji spet polaga kozarec v roko): Ni kaj, ni kaj!

KRISTINA: Ampak kosmat pa ni. Takšen dedec, takšen šofer, (razočarano)

ampak kosmat pa

ni! (zdaj se omotično zdrzne) Joj, kaj je z mano ... Se mi zdi, da sem... (hoče reči: pijana)

ŽARE (plane): Žejna!

KRISTINA (kot svoj stavek): Se mi zdi, da sem žejna.

ŽARE (uslužno, kot da je to njena volja): Kakor želiš.

Žare plane, natoči kozarec in ji ga z njeno roko vred nese k ustom.

KRISTINA: Jaz imam pa rada kosmate moške. So tako zelo... (Žare jo prisili, da vmes, ko govori,

pije v dolgih požirkih, kot da pije vodo, ko popije, pogolta, pijano nadaljuje):

So tako zelo kosmati.

ŽARE (se zasmeji, kot da je Kristina povedala nekaj smešnega): Ni za povedat, ni za povedat...

KRISTINA (uporno): Pa je, za povedat je! Tako so poraščeni, in (kot pribito) moški!

Zdaj se tudi Žare slači.

ŽARE: Ja, ja ...

KRISTINA: A si ti tudi kosmat?

ŽARE (med opazno-neopzanim slačenjem): Blazno, blazno.

KRISTINA: A maš ti tudi rad kosmate moške?

ŽARE (odgovori mehanično): Seveda, seveda... (se zdrzne) hočem rečt ne ... včasih, samo za

praznike... (si do konca sleče hlače in jih vrže nekam proti desni, hlače padejo daleč v prostor, točno pred mizico v ospredju)

KRISTINA: To me pa veseli. Jaz tudi. Hočem rečt, da jaz tudi imam kosmate moške ... Pa še žejna

sem... (odločno) Hočem pit!

ŽARE (zaigra odločnost): Ne, to pa ne, ne boš več pila! Lahko se napiješ! Kaj bo pa rekel tvoj

Maks?!

KRISTINA (trmasto vztraja): Hočem pit! Hočem, ker sem žejna! Hočem pa pika.

ŽARE (se zvito in hitro vda): Prav, sama si hotla.

In ji natoči čisto poln kozarec Vodke in kapljico pomarančnega soka.

KRISTINA (se vleže na trebuh): Vse imam rada ... Maksa ... pa tebe (pije v dolgih požirkih) pa

spet Maksa ... pa spet tebe (pije)...

Žare ji med tem slači čevlje in nogavice. Precej grobo jo dviguje in obrača kot štruco, vendar Kristina je že tako trda, da nič več ne čuti.

ŽARE: Še tele štrampčke dol, pa ne bo več vroče ...

KRISTINA (medtem, ko pije v dolgih požirkih): Pravzaprav celo življenje iščem kosmate moške.

Polde ni bil tak. Bil je čisto premalo. Samo tu pa tam. Je bil pa Franci zato mnogo bolj. Franci, ta je bil kerlc, Maksov nečak, v isti familiji pa tko zlo kosmat, a ni to čudno!?

Žare jo zdaj prevali na bok. Kristina se pusti premetavat kot "pijana klada". Žare ji odpne modrček in ji ga potegne izpod telesa, potem pa jo prevali na hrbet.

ŽARE: Strašno čudno, res strašno ...

KRISTINA: Ampak Jože, Jože je imel pa pravo goščavo, prav zgubila sem se not.

Pa Fredi ... ne,

ni bil Fredi, še prej je bil Maksov prijatu Milan, ampak ta je mel tko zlo svetle dlake, da jih skor ni blo videt.

Žare razširi njene noge, ki pijano in mlahavo padajo na vse strani.

ŽARE: Ne, ne, sploh ne ...

KRISTINA (se zahihoče): Ampak Maksov oče, ta je bil pa čisto brez. Njegov brat je pa mel mal, ja,

čist mal je mel, tkole po sredini ... (z rokama boža Žareta, ki se počasi namešča med njene noge)... ja, po sredini je mel, tko kot Simon, al pa še bolš, tko kot Venčeslav, pa tako kot Robert, ja, čist tko kot Robert ...

Žare ves v ognju strasti. Se poskuša čimbolj namestiti med njene noge. V sobi je pravo razdejanje. Kosi obleke (hlače, srajce, modrc, hlačke, bluza itd. itd.) ležijo vsepovsod. Po tleh, po stoli, celo na bifeju je kos intimnega perila. Skratka povsod.

ŽARE: Točn tko, točn tko ...

Tudi Kristina je vse bolj strastna.

KRISTINA: Joj, sej ti si tut tko, tut si tko ... Sploh te nisem opazla ...

ŽARE (se še bolj namešča med njene noge): Tut, tut ...

KRISTINA: Ravn tko kot Andrija, točno tko kot Josip, čisto isto, joj, a ni to čudno, vse je čisto

isto, ampak tko zlo drugačno. Joj, umrla bom, joj, umrla bom ...

ŽARE (strastno): Še mal počaki, še mal počaki ...

Kristina ga zagradi in ga potegne nase. Vsa strastna zakriči na vse grlo.

KRISTINA: Aaaaaaaa ... (poudarjeno in zelo poetično): A je to s o n c e ?!

ŽARE (ki se poskuša čimbolj uspešno truditi): Ja, ja, to je sonce ...

Kristina še bolj iz vsega grla zakriči.

KRISTINA: Aaaaaaaa ... (poudarjeno): A je to s o n c e ?!

ŽARE: Ne, ne, to ni sonce.

KRISTINA (še enkrat): Aaaaaaaa ... (in še z večjim poudarkom) A je to s o n c e ?!

ŽARE: Ne, ne, to sem v resnici jaz. (sopiha vedno bolj) Žarko! Tvoj Žarek!

Zdaj nenadoma pozvoni zvonec pri vhodnih vratih. Pozvoni kruto in stvarno (predvsem pa zelo vsiljivo in popolnoma v neprimernem trenutku) Kristina v hipu obmiruje.

KRISTINA: Kaj je to?

ŽARE: Nič. Brez skrbi. Bojo že šli.

Žare hoče nadaljevati z delom, vendar zdaj spet pozvoni.

KRISTINA (pijano prestrašeno): Kaj, če je Maks?!

ŽARE (med tem, ko poskuša nadaljevati s situacijo): Ne more noter.

Spet vztrajno pozvoni.

KRISTINA (še vedno leži pod migajočim Žaretom): Joj, kaj bo rekel, ko me bo videl takole pijano.

ŽARE (na vsak način hoče nadaljevati in tudi končati začeto delo): Nič te ne bo videl! Vrata so

dvakrat zaklenjena.

Zdaj zaslišimo značilen zvok odklepanja vhodnih vrat. Vrata se dvakrat odklenejo. V dnu hodnika zagledamo (skozi odprta vrata, ki iz dnevne sobe vodijo v hodnik) starejši par. To sta Lukova starša, ki sta prišla iz železniške postaje in zdaj stojita v hodniku.

Mamica je tipična mamica. Lep, staromoden kostim, na glavi klobuček.

Očka je visok in strog. Je precej starejši od mamice, vendar še vedno avtoriteta, to se takoj vidi. Očka ima na nosu očala s precej močno dioptrijo. Očala ga delajo še bolj avtoritativnega.

MAMICA: Je kdo doma?

V "prvem planu" Žare in Kristina otrpneta. Kristina hoče nekaj reči, vendar ji Žare z dlanjo zatisne usta.

OČKA: Luka, prišla sva!

Žare plane in prične panično pobirat cunje.

ŽARE (šepeta Kristini): Hiter, hiter ...

KRISTINA (šepeta): Kaj bo reku Maks?

ŽARE: Hiter pober ...

V veži je Očka Mamici pomagal sleči plašč, zdaj počasi prihajata bliže.

MAMICA: Lukec, a si doma?!

V sobi Žare panično pobira cunje. Vendar je prava zmešnjava. Kristina Žaretu moli svoj modrc.

ŽARE (Kristini na ves glas šepeta): Ne to, to je tvoj modrc ...

KRISTINA (šepetaje jamra): Maks je tko dober z mano, jaz pa tko zlo pijana ...

V veži Očka in Mamica prihajata vedno bliže.

OČKA (ukazovalno, kot kakšen upokojeni oficir): Luka, odgovori, če si doma!

V sobi strašno prerivanje med Žaretom in Kristino.

ŽARE (šepetaje): Na, to si ogrni... (potegne s postelje rjuho in nago revico ogrne z njo)

KRISTINA: Ampak, moje stvari ...

V veži Očka in Mamica.

MAMICA: Zgleda, da ni nikogar.

OČKA: Pa vse luči ima prižgane. Kakšna potrata!

V sobi Žare rine Kristino (ovito v rjuho in čisto nago) proti levim balkonskim vratom.

ŽARE: Tuki počaki, tuki počaki ...

KRISTINA: Kaj si bo mislu o meni ...

Žare jo potisne na balkon in zapre balkonska vrata za njo ter zagrne zaveso. Sam pa ima še toliko časa, da pograbi prvo cunjo, ki leži pred njim (in to je Kristinino krilo) in si ga natakne.

V veži pa očka in mamica prihajata vedno bliže.

MAMICA: Najbrž naju je šel čakati na postajo.

OČKA: Še sreča, da imava rezervne ključe.

Zdaj Očka in Mamica stopita v sobo, Žare pa v istem trenutku plane in se skrije pod nizko mizico, ki stoji pred odprtim trosedom.

OČKA: Zakaj pa je takšen mrak?!

Očka prižge luč. Dnevna soba se popolnoma razsvetli. Zdaj šele vidimo kakšno razdejanje sta pustila za sabo Žare in Kristina v svoji seksualni ihti.

MAMICA: Joj, kako je razmetano!

OČKA (materi zelo očitajoče): Vidiš, takšen nered ima tvoj sin!

Zdaj še bolj vidimo Žareta, ki leži pod mizico. Vidimo pa tudi Kristinino bluzo, ki leži tik pred Žaretovim nosom, malo naprej pa ležijo Žaretove hlače in srajca. Žare počasi stegne roko in poskuša pograbititi svoje hlače.

MAMICA: Poglej, Lukatove hlače!

Mamica se skloni in jih pobere in to tik preden bi jih lahko Žare potegnil pod mizo.

MAMICA: Zelo se mu je moralo muditi, drugače ne bi tako grdo pustil svojih hlač.

Zdaj Žare poskuša izpod mize doseči svojo srajco. Vendar, tik preden bi jo lahko neopazno potegnil pod mizo, mu jo takorekoč izpred nosa pobere Mamica.

OČKA: Poglej, tudi srajca je na tleh!

MAMICA (se skloni in jo pobere): Ne razumem, Luka je bil vedno tako natančen do svojih stvari.

Moral je bit v veliki stiski, da je vse tako pometal po tleh.

Žare pod mizo jezno pokima. Sploh pa zelo komentira Mamičine in Očkove besede, in seveda svojo nesrečno in neprijetno situacijo.

OČKA: Me pa prav zanima ta njegova stiska! Marsikaj mi bo moral pojasnit!

MAMICA: Stvari bom zložila v omaro.

Mamica pobere še ostale Žaretove stvari (čevlje, nogavice ...) in jih nese proti spalnici (vrata v skrajno desni steni).

OČKA: Ja, kar pospravljaj za njim! Tako kot celo življenje!

Žare pod mizo komentira "odhod" njegovih oblek. Potem se resignirano sprijazni in poskuša pod mizo čim bolj neslišno obleči Kristinino bluzo.

Zelo važno je, da vidimo celo ležečo Žaretovo figuro pod nizko mizico. Mizica naj bo tik pred nami (skoraj vzporedno z rampo), medtem ko sta Očka in Mamica v ozadju (v drugem planu).

MAMICA: V sobo bom nesla, ti pa medtem raspakiraj kovčka!

Mamica odide v sobo.

OČKA: Prav.

Očka odide nazaj v vežo, kjer ga vidimo, kako se sklanja nad kovčkoma, ki sta ju prej pustila v veži.

Medtem Žare hitro vstane in si do konca obleče Kristinino bluzo, pod posteljo poišče Kristinine čevlje in jih natakne. Med tem se Očka po hodniku s kovčkoma že vrača proti sobi.

Žare še hitro pograbi blazino in z nje potegne belo prevleko in si jo hitro ovije okrog glave, tako da zgleda, kot da si je pravkar opral lase. Nenadoma imamo pred sabo Žareta kot "še kar dobro" žensko in to od glave

do peta.

Ravno, ko si je Žare ovil prevleko okrog glave, v sobo vstopi Očka z obema kovčkoma.

Očka presenečen obstane. Kovčka mu padeta iz rok.

OČKA (presenečeno): A?!

Žare, ki je zdaj preoblečen v Kristinine obleke, decentno dvigne roko in "drobno" pomaha presenečenemu Očku.

OČKA (nekako zapre usta in izdavi): Oprostite ...

ŽARE (v izrazito nežnem falzetu): Nič hudega.

OČKA (v zadregi): Mislil sem, da ni nikogar doma ...

ŽARE (falzet): Ni vredno besed!

OČKA: Pravzaprav, kdo pa ...

ŽARE: Vi ste najbrž Lukatovi starši, kajne?!

OČKA: (še bolj zmeden pogleda k vratom, kamor je odšla Mamica) Ja ...

ŽARE: Luka mi je povedal, da boste nocoj prišli, pa sem si rekla, "Lukcove starše pa moram na

vsak način spoznat", in sem se šla stuširat in si umit lase ... (se prisrčno zasmeji) Joj, kako ste me presenetili ...

OČKA: Čudno, prej se mi je zdelo, da ni nikogar doma.

ŽARE: Ko sem bila pa v kopalnici. Veste, jaz oooogrooomno časa porabim prav v kopalnici.

Higijena je zame prvo in najvažnejše damsko opravilo.

OČKA: Popolnoma se strinjam z vami! Ampak, kako to, da vas nisem videl? Na hodniku bi vas

vendar moral videt...

ŽARE (se spet prisrčno zasmeji): Ko sem bila pa v kuhinji ... švrk čez hodnik in v kuhinjo. Iz

kuhinje pa švrk skozi ta vrata, in že sem tu.

OČKA: In zakaj ste tako skrivnostno švrkali okoli?

ŽARE: Nisem vas hotela motit. Ta dolga pot, ki je za vami... gotovo ste potrebni počitka ...

OČKA: Seveda, seveda. No, veseli me, da sem vas spoznal.

Očka zakorači proti Žaretu. Žare se boječe umika okoli mize proti steni.

ŽARE: Mene tudi veseli, mene tudi zelo veseli ...

Očka stegne roko proti Žaretu.

OČKA: Jaz sem Lukatov Očka, upokojenec. Kdo pa ste vi?

ŽARE (rahlo zmedeno): A jaz?

OČKA: Vi ja.

Žare pomolči, potem pa se bedasto zareži. Češ, "kaj ne veste"?

ŽARE: A jaz? Jaz, kdo da sem?

OČKA: Vi, seveda, ne poznam vas, zato bi rad zvedel vaše cenjeno ime?

ŽARE (se še nekaj časa reži, potem se nenadoma vda v usodo): Jaz sem Žarka.

OČKA: Kako?

ŽARE: Žarka, prav ste slišali.

OČKA: Kako zanimivo ime?

ŽARE: Ja, moj oče je bil Francoz, mati pa Italjanka, in zato sem jaz vsakega po malo. Malo Jarr,

malo pa Anca, Žarka ...

OČKA: Nisem še slišal, da bi bilo Anka italijansko ime.

ŽARE: Kako da ne, kaj pa Anka Maniani? Filmska diva, po njej sem namreč dobila ime.

OČKA: Res?

ŽARE: Seveda, ampak, kaj bi razlagala, vsak ima pač svojo mladostno napako.

OČKA: Kakšna napaka neki, prav lepo ime. Žarka!

Očka krepko stisne Žaretu roko. Žare se namuzne in se še bolj umakne k steni. Boji se, da bi Očka pod preobleko prepoznal moškega. Očka opazi Žaretovo reakcijo.

OČKA: Vi ste pa precej sramežljivi?

ŽARE: Seveda, z neznanimi moškimi sem vedno sramežljiva.

OČKA: Ampak jaz sem vendar Lukatov očka. Takorekoč smo... (se domisli)

oprostitite, v kakšnih

odnosih pa sta vidva z mojim sinom.

ŽARE (se sprva ne znajde): A v kakšnih odnosih, da sva?

OČKA: Ja.

ŽARE: A midva z Žaretom?!

OČKA: Vidva, ja.

ŽARE (samoumevno): V normalnih. V normalnih odnosih.

OČKA: No, saj sem vedel, da je vse v redu!

Očka in Žare stojita tako, da je Očka obrnjen s hrbtom proti steklenim balkonskim vratom, Žare pa lahko preko Očkovih ram gleda na balkon.

Zdaj se na zunanji strani balkonskih drsnih vrat pojavi Kristina. Seveda je zavita v belo rjuho. Stoji tam zunaj in prav dobro vidimo, kako jo neusmiljeno zebe. Vidimo pa tudi, da hoče na vsak način Žaretu nekaj dopovedati, nekaj kot: "ne morem več, zebe me, pridem not..." Seveda vse to "govori" z burno gestikulacijo.

OČKA: Veste, midva z Mamico sva prišla sem zaradi neke fotografije.

Žare preko Očkovega ramena gleda Kristino, kako mu "miga", da bo prišla not. In seveda zato Žare vztrajno odkimava, medtem, ko Očka Žaretovo odkimavanje razume, kot da Žarka odkimava njemu.

OČKA: Res, ja! Zaradi fotografije!

Žare vztrajno odkimava, ko vidi, da hoče Kristina vstopiti v sobo.

OČKA: Saj vem, da težko verjamete, vendar vam lahko zagotovim, da na fotografiji

ni nobene

ženske.

Žare še bolj vztrajno odkimava, ko vidi, da Kristina že takorekoč vstopa v sobo.

OČKA: Res je, res, lahko mi verjamete! Ko bo prišla Mamica, vam jo bo pokazala.

No, in ravno v

tem je problem. Na fotografiji je moški.

Zdaj se Kristina odloči, da ne bo šla v sobo, zato Žaretu miga in kaže, češ, "ti želiš, naj ne grem noter ..." Seveda Žare veselo pokima.

Očka seveda misli, da je Žare pokimal njemu.

OČKA: Kaj, vi ste vedeli za to fotografijo?

Žare zelo dinamično pokima. Seveda kima Kristini, da naj ostane na balkonu.

OČKA: No, potem pa je vse v redu.

Zdaj se Kristina spet premisli. Očitno jo na balkonu vse preveč zebe, zato hoče spet odpreti drsna steklena vrata ...

Zdaj Žare prične silovito odkimavati in mahati z rokami ... Očka seveda misli, da Žarka odkimava njemu.

OČKA: Kaj, a ni v redu?

Kristina je zdaj že skoraj vstopila v sobo, zato Žare še bolj strastno odkimava, še celo na jok mu gre, tako zelo hoče dopovedati Kristini, naj vendar ostane na balkonu...

OČKA (zelo zaskrbljen): Je med vama tako zelo hudo?

Kristina pomiga Žaretu, češ, "a naj grem nazaj na balkon?" Žare ji strastno pokima.

OČKA: Potem je le res ... še dobro, da sem prišel. Nikar ne jokajte deklica, Očka bo vse uredil,

samo da se smrkavec vrne ...

Zdaj se Kristina končno vda in se vrne na balkon. Žare olajšano prikimava.

OČKA (objame Žareta, skoraj ga pokrije z rokama, vzame ga takorekoč v naročje):

Ne bom dovolil,

da moj sin, ta mamina maza, uniči tako krhko bitje. (Žareta potegne k sebi in se globoko zazre v njegove oči): Veste Žarka, da ste mi prav vseč, prav vesel sem, da je moj sin končno našel pravo žensko. (se nenadoma domisli) Žarka, saj te lahko tikam, kajne?!

ŽARE (izdavi): Ja, seveda!

OČKA: Ti mi pa lahko odslej rečeš kar Radogost!

ŽARE: Prav, Radogost!

OČKA (vzneseno) Prav, Žarka!

Očka končno izpusti Žareta iz objema in se napoti k desnim vratom, kamor je izginila Mamica.

OČKA: Počakaj Žarka, boš spoznala še Mamico!

In že odhiti skozi desna vrata.

Zdaj Žare hitro plane do balkona in potegne premraženo Kristino v sobo.

ŽARE: Hitro, hitro, od tod morava.

KRISTINA: Ne morem naga ...

ŽARE (se ves paničen obrača po prostoru): Kje so tvoje cunje, kje so tvoje cunje ...

KRISTINA: Ti jih imaš na sebi!

ŽARE: Saj res ...

Vleče Kristino do desne stene, kjer je vzdana velika omara.

ŽARE: Mogoče so tu not kakšne cunje?!

KRISTINA: Zebe me ...

Žare pobere steklenico Vodke z mize in jo potisne Kristini v roke.

ŽARE: Tu maš, za žejo ...

Kristina nagne, Žare odpre omaro.

ŽARE: Nekaj bova že nabrala, potem pa brž od tod.

Zdaj zaslišimo z desne glasove Očka in Mamice.

OČKA (odpira vrata sobe): Pridi, boš spoznala Lukatovo punco!

MAMICA: Saj že grem, saj že grem ...

Vrata se odpirajo. Zdaj Žare, v hudi stiski, potisne Kristino v omaro, sam pa steče preko prostora in skozi drsna vrata na levi, naravnost v kuhinjo in to v hipu, ko v prostor vstopi Očka z Mamico.

OČKA: No, kje pa je?

Na skrajni levi vidimo Žareta kako menca v kuhinji in ne ve, kaj bi. Mamica zdaj zagleda na tleh Kristinin modrček.

OČKA: Najbrž si je šla v kopalnico posušit lase. (mamici) Boš videla, tako krasna punca je, in

tako higijenična. Higijena ji je najvažnejša stvar v življenju.

MAMICA (pobere Kristinin modrček): Ja, vidim!

OČKA (pobere kovčka): Takoj bom, samo tole zanesem not!

In odnese kovčka v sobo na desni. Mamica stoji sredi prostora s Kristininim modrčkom in ne ve, kaj bi z njim. Potem se odloči in pogumno zakorači proti omari na skrajni desni (to je omara v kateri je Kristina) in jo odpre z namenom, da bi vajo odložila modrček.

Zdaj zagledamo Kristino in to ravno v trenutku, ko je krepko nagnila steklenico Vodke.

Mamica obnemi za hip, potem zapre vrata od omare.

MAMICA : Oprostite!

Mamica vsa zmedena stoji sredi sobe, potem se obrne in preplašena odide za očkom skozi desna vrata v spalnico.

Ves čas smo videli Žareta, kako je menca in čakal v kuhinji. Takoj, ko je Mamica zapustila sobo, Žare plane iz kuhinje proti omari, jo odpre in poteguje Kristino ven (Kristina še vedno v dolgih požirkih pije Vodko) in jo vleče čez celo sobo.

Ne vem, kam bi jo skrnil, potem na skrajni levi, ob balkonskih vratih zagleda "šank" omarico. Hitro odpre spodnja vratca in stlači Kristino not. Kristina se prav nič ne upira, pravzaprav še zdaj ni od ust odstavila steklenice z Vodko.

Šank omarica je nizka in lična. Pravzaprav je kar neverjetno, da se da spraviti človeka not. Vendar se da. Spodaj je ravno dovolj prostora za pokrčeno Kristino.

Ko Žare zapre vratca od šanka, se že odpirajo vrata od spalnice. Očka in Mamica prihajata. Žare hitro steče v kuhinjo. Vidimo ga skozi drsna vrata, kako stoji tam in prisluškuje, kaj se dogaja v dnevni sobi.

OČKA: No, si spoznala Žarko?!

MAMICA: Pravzaprav ne.

OČKA: Kako?

Mamica mu pomigne proti omari.

MAMICA: Tako čudno je bilo.

OČKA (ne razume): Kako čudno?

MAMICA (zašepeta): V omari!

Očka stopi do omare in jo odpre na stežaj. Seveda je omara prazna. Mamica je presenečena.

OČKA: No, kaj?

MAMICA: Ne vem, prepričana sem ...

OČKA (nestrpno): Torej si ali nisi spoznala Lukatovo punco?!

MAMICA: Ne vem... Zdi se mi, da moram malo leč.

Mamica odide v sobo.

OČKA: Kar, kar ...

Ko mamica odide.

OČKA (kliče): Žarka, Žarka!

Žare v kuhinji (seveda ga vidimo) ne ve, kaj bi naredil.

OČKA (ljubeče): Žarka!

ŽARE (iz kuhinje, v nežnem falzetu): Tukaj sem!

OČKA: A, v kuhinji ste!

ŽARE: In ravno odhajam v kopalnico. Moram se še stuširati.

OČKA: Saj ste se že tuširali.

ŽARE: Vse premalo, vse premalo.

OČKA: Mamica vas želi spoznat!

ŽARE: Saj, zato pa grem v kopalnico.

Očka zakorači preko sobe proti desni, kjer so drsna vrata v kuhinjo. Ko Žare to vidi, hitro izgine v kuhinji.

OČKA: Počakajte no!

Žare iz kuhinje.

ŽARE: Mojega brata že poznate?

Očka na pragu kuhinje. Žare se na skrajni desni pojavi na pragu sobe.

OČKA: Kaj, vaš brat je tudi tu?

ŽARE: Ja, ravno je prišel iz kopalnice.

OČKA (presenečen, sam zase): Tudi?

ŽARE: Jaz se zdaj grem tuširat, vi pa se med tem pogovarjajte z mojim bratcem.

Očka izgine v kuhinji, istočasno pa Žare skoči na skrajni desni v sobo.

OČKA (iz kuhinje): Žarka!

V sobi Žare hitro s kavča vzame Lukovo svileno-rožnato haljo in si jo brž obleče preko Kristinine obleke, potem sezuje Kristinine čevlje in z glave sname prevleko in jo spravi v žep halje. Spet je pred nami moški. In ravno v tem hipu Očka prečka kuhinjo in se pojavi na skrajni desni v hodniku.

OČKA: Žarka!

ŽARE (iz sobe): Šla je v kopalnico.

Očka pogleda v sobo. Zagleda Žareta.

OČKA: Vi ste gotovo Žarkin brat.

ŽARE: Ja, seveda.

OČKA: Bi rekel, zelo ste ji podobni.

ŽARE (se grenko nasmehne): Midva z Žarko sva neke vrste dvojčka.

OČKA: Neke vrste? (se zasmeji) "Neke vrste", že razumem, neke vrste, duhovito ...

ŽARE: Z Žarko sva prišla k Lukatu na obisk, pa sva si rekla, zakaj se ne bi še malo stuširala in

uredila, končno ne prideš na obisk vsak dan.

OČKA: To pa res ne.

ŽARE (ne ve, kaj bi govoril in zato iz zadrege govori kar v tri dni): Tako, kot ni vsak dan praznik!

OČKA (plane): Kaj? Ni vsak dan praznik? Hočete reč, da je danes prav poseben dan.

ŽARE: Seveda. Prav poseben dan... Kaj takšnega se zgodi samo enkrat v življenju... Hočem reči...

ja... točno to...

OČKA: Samo enkrat v življenju?

ŽARE: No ja, vsi sorodniki na kupu... (blebeta) Pa... hočem reči... saj me razumete... presenečenje....

ja... točno to....

OČKA (nenadoma mu je jasno): Mi je že vse jasno! Luka se bo poročil z Žarko!

ŽARE (presenečeno): Kaj? A res?

OČKA: To je pa krasno! Z Mamico sva prišla ravno pravi trenutek!

ŽARE: Ne, to pa ne!

OČKA: Kako, da ne?! Sicer pa ste se sami izdali, ko ste rekli, da ni vsak dan praznik. Kar lepo priznajte, da sta se zaročila.

ŽARE (ves zmeden): Ne vem, kako bi rekel ...

OČKA: Saj vem, da naju hoče Lukec presenetit. Brez skrbi, ne bom vas izdal.

Morate vedet, da

sva z Mamico te zaroke zelo vesela. Prav v skrbeh sva bila, sploh pa, ko sva

našla tisto fotografijo, na kateri je Lukec s popolnoma golim črncem. Tako nagnusno neokusno, sploh pa, kaj bi rekli sosedge.

ŽARE: Ja, res je ...

OČKA (udari Žareta po ramenu, kot da mu je Žare vendarle izdal skrivnost): No, vidite, da ni bilo

težko! Zdaj bomo takorekoč v žlahti!

ŽARE (hoče popraviti, kar se popraviti da): Veste, jaz ... hočem reč, jaz in Žarka, sva prišla sem

tako mimogrede, kopalnica je bila prosta, pa sva izkoristila priložnost ...

OČKA: Že vem, Žarka mi je vse razložila. Higijena čez vse!

Očka zakorači proti omarici, kjer je Kristina in bife.

OČKA: Vam lahko s čim postrežem, kaj boste spili!?

ŽARE (v strahu, da bo Očka odkril Kristino): Ne!

OČKA: Seveda boste. Na takšen dan se pije.

Očka že nataka dva kozarca. Žare ga v strahu opazuje.

OČKA: Boste z ledom?

Očka išče led.

OČKA: Kje pa je led?

Očka se skloni in hoče odpreti spodnja vratca bifeja.

OČKA: Najbrž je tu spodaj.

ŽARE (strašansko zakriči): Neeeeee!

OČKA (se presenečen dvigne): Kaj?

ŽARE (se brani kot, da mu gre za življenje): Ne maram leda! Ne leda! To pa ne!

OČKA: Prav. (mu poda kozarec - za hip zgleda, kot da je nevarnost minila, vendar si Očka

nenadoma vseeno premisli): Ampak, jaz pa bom vseeno kakšno kockico!

Očka se skloni k bifeju. Žare se vda v usodo in zapre oči. Očka odpre vratca. Vendar v istem hipu se odprejo vrata spalnice. Mamica vstopi.

Očka je ravno odprl vratca bifeja, tako da že vidimo Kristino, kako mrtvo-pijano, s prazno steklenico Vodke v naročju, spi v bifeju; vendar, ker je v sobo ravnokar vstopila Mamica, Očka takoj spet nazaj zapre vratca bifeja (seveda Očka ni videl Kristine).

Žare v pričakovanju vsega hudega, še vedno miži.

Očka "zakriči" od navdušenja, ko zagleda Mamico.

OČKA: Aaaaaa! (Žare se zdrzne) Ravno prav si prišla! Dovolj, da ti predstavim Žarkinega brata.

Žare previdno odpre oči in najprej pogleda proti bifeju. Prav vidno se oddahne.

MAMICA: Kaj, je on tudi tu?

OČKA: Seveda. In krasno novico ima za naju.

MAMICA: Res? (stopi do Žareta) To me pa zelo veseli.

OČKA: Sicer je še skrivnost, vendar mislim, da ti jo lahko vseeno pove.

MAMICA (Žaretu): Kaj res?

ŽARE: Res, gospa!

MAMICA (zagleda kozarca v njunih rokah): Vidim, da je novica vredna praznovanja.

OČKA: Seveda. Boš ti tudi trčila z nama?

MAMICA: Ne hvala. Nekaj ni v redu z mano. Najbrž sem utrujena.

OČKA (se zagleda v svoj kozarec): Saj res, kockico ledu bi bilo treba... (in hoče zakoračiti proti

bifeju, vendar ga prestreže Mamica, ki je tudi bliže bifeju, in mu vzame kozarec iz roke)

MAMICA: Daj, bom jaz... (in stopi z Očkovim kozarcem v roki k Bifeju)

Žare in očka stojita na skrajni desni strani. Očka stoji tako, da kaže Bifeju hrbet, samo Žare bo videl, kako bo Mamica odprla Bife.

OČKA: Krasna novica! Najin sin je pa res kerlc. Čakal je do petintridesetega leta in končno je

dočakal pravo družico za svoje življenje.

Mamica na bifeju brska in išče led.

MAMICA: Le kje imajo led?

Žare preko Očkovih ram z grozo v očeh opazuje Mamico, kako brska po šanku.

OČKA: Pravzaprav sem danes kar dvakrat srečen. Prvič sem srečen, ker sem zdaj dokončno

prepričan, da moj sin ni dvocevka, in drugič sem srečen, ker je Žarka tako krasna in tako zelo ženstvena punca.

ŽARE (gleda Mamico): Ja, ja ...

OČKA: Madona, kako ste ji podobni, saj to že ni več normalno!

ŽARE (gleda Mamico, kako se je ravnokar sklonila, da bi odprla spodnja vratca bifeja): Ni, ni ...

OČKA: Sploh ne morem povedat, kako sem vesel, da se bo najin Lukec končno oženil ...

Zdaj Mamica odpre spodanja vratca bifeja in zagleda spečo Kristino.

MAMICA (krikne): Aaaaaaaa! (in takoj zapre vratca bifeja)

Očka se obrne k Mamici.

OČKA: Slišim, da si tudi ti navdušena!

ŽARE (spusti vzklik olajšanja, ker se je vse še kar dobro izteklo): Aaaaaaaa ...!

OČKA (se zdaj obrne k Žaretu): Vidim, da smo vsi zelo navdušeni.

MAMICA (se umika proti sredini sobe): Najbrž sem še vedno malo utrujena.

OČKA (jo prime za ramena): Seveda, seveda dragica! Takšno veselo presenečenje

lahko človeka

zelo šokira in zelo utruji.

Mamica se pomika proti spalnici, ne da bi izpred oči spustila bifeja. Očka jo spremlja.

MAMICA (zelo nesigurno): Mislim, da moram za trenutek leč.

OČKA: Seveda, seveda ...

Očka Mamico pospremi v spalnico. Oba izgineta.

Zdaj Žare plane in odpre bife. Potegne iz njega Kristino, ki mlahavo spi v svoji pijanski utrujenosti. Seveda Kristina še vedno objema prazno steklenico Vodke. Žare zagrabi Kristino in jo izvleče ven. Kristina ima zaprte oči, vendar kljub vsemu nekaj pol-razumljivo jamra, medtem ko jo Žare vlačijo po sobi.

KRISTINA: Kakšni krasni kosmatinci ... Tako ... tako dlakasti ... joj, točno za pohrustat ...

ŽARE: Psssst, tih bot, tih bot!

Žare ne ve, kje bi jo skrila, hoče jo odvreči do omare, vendar se spomni, da jo je že imel skrito tam. Potem zagleda raztegnjeni kavč-trosed. Dvigne jo nanj in jo zavali (kot klado) na sredo raztegnjenega troseda.

KRISTINA (jamra): Se mi zdi, da sem ... da sem žejna ... Prosim, pokličite natakarja

...

ŽARE: Psssst ...

KRISTINA (glasneje): In šefa strežbe hočem tudi!

Žare plane k bifeju in pograbi steklenico Viskija in ji jo potisne v naročje.

ŽARE: Tuki imaš, pa tih bot!

Zdaj Žare zapre, zloži trosed. In to kar s Kristino vred, Kristina se v hipu zgubi nekje v globini zloženega troseda.

Žare še hitro pospravi in poravnava blazine, in ravno ko se (kot da ni bilo nič) vsede v pravkar zloženi in pospravljeni trosed, vstopi Očka.

Očka pogleda po prostoru. Strogo pogleda proti Žaretu, ki popolnoma nedolžno sedi v trosedu.

ŽARE (nedolžno): A je kaj narobe z gospo Mamico?

OČKA (še kar strogo): Upam, da ne!

Potem Očka nenadoma energično stopi proti bifeju in ga z eno potezo odpre. Seveda je bife prazen.

Očka se vidno umiri in zapre bife.

ŽARE (zelo zelo nedolžno): A je kaj narobe z bifejem?

OČKA: Ne, ne seveda ne. Mamici se je nekaj zazdelo, ampak, saj veste, kako je s starimi ljudmi,

dolga vožnja in sploh ... saj si lahko mislite, kaj bi vam razlagal ...

ŽARE (razumevajoče): Seveda, kaj bi mi razlagali!

OČKA: Stari ljudje so pač stari ljudje. Nevoščljivi so mladim, ker so mladi mladi, oni pa so stari in

ne morejo več, saj me razumete.

ŽARE: Seveda. In hudobni so tudi.

OČKA: Ja, starec bi še, pa ne more več, in to je jako tragično. (se nenadoma zazre v Žareta in se

prisede še bliže) Joj, kako ste neverjetno podobni Žarki. To me zelo čudi!

ŽARE: Mene pa čisto nič.

OČKA: Ona je tako mlada in takšno lepo kožo ima. Nisem prepričan, če bo znal moj sin cenit vse

njene kvalitete.

ŽARE: Najbrž res ne.

OČKA (se vsede bliže, vzame Žaretovo roko in se še globje zazre v Žaretove oči):

Sem lahko odkrit

z vami? Še malo pa bova v žlahti.

ŽARE: Kar nič se ne ženirajte!

OČKA: Veste, Žarka je moj tip!

ŽARE: Res?!

OČKA: Ja, resnično. In prepričan sem, da sem ji tudi jaz všeč. To je zelo dobro, da si je žlahta

všeč, takorekoč.

ŽARE: Takorekoč.

OČKA: Neverjetno ste ji podobni! Takorekoč ona!

ŽARE: Takorekoč.

Očka nenadoma vstane in razburjeno stopi po sobi.

OČKA: Kakšna podobnost! Neverjetna podobnost!

Potem spet plani k Žaretu in ga silovito zagrabi za obe roki.

OČKA: Vam lahko zaupam, saj ste takorekoč moj sorodnik.

ŽARE: Sorodnik takorekoč.

OČKA: Starost se mi gabi! Ljubim mladost! Žarka mi je všeč! Vse, vse bi dal zanjo!

Tudi svojega

sina!

ŽARE: Mislim, da bo zelo vesela, ko bo to slišala.

Očka se dvigne in stopi proti desni, kjer je hodnik in vrata od kopalnice.

OČKA: Dolgo je že ni iz kopalnice. Da se ji ni kaj zgodilo?! (pokliče) Žarka! Žarka!

Žare vstane. Ne ve, kaj bi.

OČKA (zelo zaskrbljen): Kaj, če ji je postalo slabo? Morava pogledat! (in že hoče odpreti kopalnična

vrata)

ŽARE (ga zadnji hip ustavi): Samo trenutek, bom jaz ... Žarka je zelo sramežljiva, saj razumete ...

OČKA (se gentlemensko umakne): Seveda, vi ste končno njen brat!

ŽARE (grenkosladko prikima): Končno.

OČKA: Bom kar tu počakal.

Očka sede na trosed in čaka.

Žare se odpravi proti kopalnici. Na hodniku postoji, da se prepriča, ali Očka res sedi in čaka.

Očka Žareta ne more videti, ker je Žare na hodniku pred vrati, ki vodijo v kopalnico. Mi pa ga seveda dobro vidimo.

Žare sleče haljo. Pod haljo ima seveda Kristinino obleko. na glavo pa si spet poveže prevleko. Haljo vrže v smeri kuhinje, ki je takoj na hodniku za njegovim hrbtom.

Potem plahko potrka.

ŽARE: Žarka!

Spet potrka.

ŽARE: Si že?

Potem Žare odpre vrata in spet spregovori v nežnem ženskem "falzetu".

ŽARE (v falzetu kot Žarka): Že.

ŽARE (z moškim glasom kot Žare): Gospod te že nestrpno čaka.

ŽARE (kot Žarka): Joj, a res ... Toliko sem imela opraviti s higijeno. Čas pa tako neusmiljeno teče.

ŽARE (kot Žare): No, le pojdi v sobo, jaz pa grem tačas v kopalnico na en kratek tuš.

ŽARE (kot Žarka): Prav, bratec!

Žare cmokne z ustnicami, kot da je Žarka dala bratcu poljubček.

ŽARE (kot Žare): Prav, sestrice.

In tudi Žare cmokne, kot da je dal brat poljubček sestrici.

Zdaj Žare (kot Žarka) pogumno vstopi v sobo. Očka takoj gentlemensko vstane in stopi proti Žarki, se ji rahlo prikloni in ji poljubi roko.

OČKA (s prijazno patetiko predvojnega gentlemana): Žarka, minute brez tebe so bile tako puste!

ŽARE (v nežnem falzetu): Oh, Radogost, preveč si prijazen.

OČKA: Sedi, Žarka (jo pazljivo popelje do kavča), dajva se pogovorit, tako kot mož z... (zmedeno

išče zaključek fraze) tako kot mož s sinovo nevesto!

ŽARKA: O Radogost, bojim se, da je vse skupaj samo neumna pomota ...

OČKA (jo prekine): Vse vem! Tvoj bratec mi je vse priznal in moram ti povedat, da nisem zato

nič manj srečen. Pravzaprav sem si vedno želel točno takšno snaho; kot da bi bila celo življenje v meni ena takšna Žarka, saj razumeš, kaj ti hočem povedat?!

ŽARE: Zelo težko, vendar se trudim!

OČKA: Luka je vse preveč podoben Mamici. To mi je vedno šlo na živce. Vedno sta tičala skup.

Pri sedmih letih je znal že speč piškote, pri devetih pa je že sam šival oblekce za svoje punčke. In ko sem ga vzel sabo na lov na srnjaka, se ves mesec ni mogel potolažiti. Lulal je v posteljo in v sanjah kričal na ves glas.

Zdaj Žare nenadoma skoči v zrak, kot da bi ga nekdo z vso silo brcnil.

ŽARE (zelo na kratko krikne): Aaaaa!

Seveda takoj vemo, da ga je brcnila Kristina, ki leži (lepo zložena s flaško viskija) v trosedu.

Žare se po prvem šoku takoj "zelo zelo trdo" vsede nazaj.

OČKA: Ja, točno tako je kričal v sanjah. In to samo zaradi tega, ker sem mu položil v njegove

majhne ročice velik lovski nož in sva potem skupaj do konca pokončala ranjenega srnjaka.

Zdaj Kristina še enkrat brcne Žareta, vendar je Žare pripravljen, zato samo rahlo poskoči na svojem sedežu in se potem še bolj trmasto in trdo

vsede nazaj.

OČKA (z vedno večjim "lovskim" žarom pripoveduje): Ko sva prišla do srnjaka je bil še živ, vrtel se

je v krogu in se poskušal dvignit. Kadilo se je od njegove krvi in črev. Trzal je in poskakoval.

Kristina še enkrat sune Žareta, da ga kar dvigne na sedežu.

OČKA (vidi Žaretovo reakcijo): Točno tako je trzal in poskakoval ...

Žare, pod Kristininim sunkom, še enkrat zleti "v zrak".

OČKA (navdušen nad "Žarkino" navdušenostjo): Točko tako, hop gor in hop dol ...

Zdaj tudi Očka poskoči na sedežu.

OČKA: Potem sem rekel Lukcu: Lukec, tu imaš nož, jaz ga bom držal za rogove, ti pa mu med

sprednje tačke zabij nož do ročaja. In sem zagrabil trzajočo žival za rogove ...

Kristina meče Žareta v zrak kot za šalo. Tudi Očka poskakuje. Zdaj je Žaretu dovolj, plane in zagradi z vso silo blazino in jo tišči navzdol.

OČKA (ves razgret od pripovedovanja): Ne morem, ne morem, je hlipal ... Boš, seveda boš ... In

je sunil, in sunil, in še enkrat in še enkrat...

Ker Kristina ne neha brcat, Žare začne s pestjo, z vso silo tolči po blazini.

OČKA: Ja, točno tako, ja ...

Kristina se umiri in Očkova pripovedi tudi. Žare je ves zasopihan. Očka se z občudovanjem zazre v Žareta.

OČKA: Kdo bi si mislil, da so ti lovske zgodbe tako všeč! Žarka, ti si pravi dec! Zdaj, ko bova v

žlahti, bova šla skupaj na lov. Ti ne veš, kako lepo umira divji prašič.

Zdaj nenadoma iz spalnice vstopi Mamica.

MAMICA: Oprostite ...

Očka plane.

OČKA: Mamica, ti ne veš, kakšen strasten lovec je Žarka.

Mamica prijazno stopi naprej.

MAMICA (pada Žaretu-Žarki roko): Me veseli!

Žare ji v zmedi in rastresenosti čisto po moško poljubi roko in tudi za hip (za dve besedi) spregovori v svojem, naravno moškem tonu. Seveda mimogrede, tako da še vedno srečno razburjeni Očka, ničesar ne opazi.

ŽARE: Mene tudi, gospa!

Mamica debelo pogleda.

OČKA: Končno imam partnerja. Za lov! (Žarki) Kaj pa za boks, za boks se zanimaš?

ŽARE (spet v nežnem falzetu): O, ja, to pa zelo!

Mamica vedno bolj prestrašeno gleda Žareta - Žarko.

MAMICA (sumljivo gleda Žareta-Žarko): Se mi zdi ...

ŽARE (hitro, iz strahu, da ga je Mamica spregledala, vskoči v besedo): ... da vam je slabo?!

MAMICA (boječe dahne): Ja ...

OČKA: Takoj bom prinesel kozarec vode.

Očka odhiti v kuhinjo. Vidimo ga v ozadju, kako v kozarec nataka vodo.

ŽARE (v nežnem falzetu): Ja, prav veseli me, da sem vas spoznala.

MAMICA: Nisem prepričana ...

ŽARE (jo prekine): Dandanes je vse tako čudno, kajne gospa ...

MAMICA: Ja...

ŽARE: Nizek pritisk, pa to dolgo potovanje, končno niste več rosno mladi, zato tudi ni čudno, če

se vam včasih zdi kaj čudno, ane?

MAMICA: Ja...

ŽARE (ji sploh ne dovoli, da bi povedala do konca): Naprimer zdajle, zdajle se vam zdi kar precej
čudno?

MAMICA (vedno manj prepričana vase): Ja...

ŽARE (strokovno): To je pritisk! Šok! Končno se vam sin ne ženi vsak teden, ane ...

MAMICA: Ja ...

ŽARE: Potem je seveda povsem normalno, da se vam včasih zazdi ...

Zdaj, nenadoma, točno iz sredine troseda pogleda Kristinina roka, kot da je zrasla iz kavča. Bela roka vse do komolca, ki migota s prsti. Prav neverjetna slika (tako kot jo doživlja Mamica), nadrealističen kavč, ki mu je pravkar iz njegove srede pognala človeška roka.

Mamica krikne in obnemi.

Žare se trudi biti normalen.

MAMICA: O-moj-Bog!

ŽARE: Gospa, je kaj narobe? Se vam je mogoče kaj zazdelo?

Mamica sploh ne pride več k sebi. Samo jeclja še in kaže na roko, ki je tako nenadoma pognala iz troseda.

MAMICA: T-t-tisto, v-v-ident-t-te t-t-tisto?!

ŽARE (začudeno gleda okrog sebe): Jaz, jaz nič ne vidim!

MAMICA: Zdi se mi, da sem vedno bolj utrujena. Mislim, da moram malo leč.

Mamica se popolnoma mirno (in tudi odsotno) obrne in počasi odkoraka v spalnico in zapre vrata za sabo.

Vstopi Očka s kozarcem vode v roki.

OČKA: Evo, kozarec vode!

Zdaj mora Žare hitro reagirati. Brž se z vso težo vsede na roko in jo potlači pod sabo.

OČKA: Ja, kje pa je?

ŽARE (kot Žarka): Ne počuti se dobro in je odšla počivat. (zagrabi kozarec vode) Jaz pa tudi nisem

čisto v redu (in na dušek izprazni kozarec in ga takoj vrne v Očkove roke).

OČKA: Kje pa hodi Luka?! Vsi ga čakamo, njega pa od nikoder. In vaš brat, ta je tudi čisto nor na

higijeno!

Žare (Žarka) hitro skoči pokonci, ker se boji, da bo očka šel proti kopalnici.

ŽARE: Ga bom jaz poklicala.

Žare gre desno v hodnik. Očka ostane na sredi sobe. Žare potrka na kopalnična vrata.

ŽARE (kot Žarka, v liričnem falzetu): Si že?

Žare odpre vrata in spregovori kot moški.

ŽARE: Ja, že.

Očka zdaj zakorači proti veži. Vendar, ko Žare zasliši Očkov premik, takoj izgine v kuhinjo.

OČKA: Nimate pojma, kako sva se z Žarko prijetno pogovarjala. (zdaj je Očka v veži) Ja, kje pa

sta?

Zdaj skozi leva kuhinjska, drsna vrata, v dnevno sobo vstopi Žare. Seveda je v kuhinji preko Kristinine obleke oblekel moško haljo, tako da je pred nami spet "moški" Žare.

ŽARE: Oprostite, malo dlje sem se zadržal v kopalnici.

OČKA: A, tukaj ste! (in spet vstopi v sobo) Vaša sestra mi sprva ni hotela izdat skrivnosti,

potem pa mi je tudi ona priznala ... Upam, da ne bo jezna, ker ste mi povedali za poroko...

Očka se obrne k desnim vratom, to so vrata na hodnik, ker je prepričan, da je na hodniku še vedno Žarka.

OČKA: Žarka! Žarka, saj ne boš huda na svojega bratca, kaj?!

Zdaj se Žare (medtem, ko mu Očka kaže hrbet) obrne in jo hitro ucvre nazaj skozi leva drsna vrata v kuhinjo in izgine v njej.

OČKA: Žarka, kje pa si, Žarka... (zase) da se ni šla spet tuširat!

Zdaj se na hodniku desno povsem mirno pojavi Žarka. Oblečena in s "povojem" okrog glave. Seveda je Žare (v kuhinji) med prehodom hitro slekel haljo in si pokrill lase.

ŽARE (kot Žarka v nežnem falzetu): Prosim?! Nisem vas slišala, iščem namreč fen za lase ...

OČKA: Hotel sem se samo prepričati, če niste slučajno jezni na svojega bratca, ker mi je izdal

skrivnost.

ŽARE (kot Žarka - se samo spogledljivo zasmeji): Ah, kje pa... Moj bratec je sicer včasih malo

navihan... in prav rad vse pomeša... drugače pa je prav fleten poba...

Očka se ves navdušen počasi obrača proti sredini sobe, ker misli, da je Žare še vedno za njegovim hrbtom. Takoj, ko Očka pokaže "Žarki" hrbet, Žarka steče skozi kuhinjo in se na levi spet prikaže kot Žare. Vmes se seveda "hitro" preobleče.

Seveda mora biti to tako sinhronizirano z Očkovim počasnim obratom, da bo Žare že stal na svojem mestu, ko bo Očka končal svoj obrat.

OČKA: Jaj, kako je to lepo slišati, ta sestrška ljubezen, saj nimam besed, prav navdušen sem nad

vajino famillijo! (se obrne k Žaretu) Resnično, vaša sestra mi je zelo všeč, in tudi vi ste mi zelo všeč. Takšna krasna človeka sta, (našteva počasi, s tehtnimi poudarki) tako simpatična, odkritosrčna, tako poštena, nesebična, sproščena, razgledana, tako zelo higijenična ... saj sploh ne vem več, kakšno besedo bi še uporabil ...

ŽARE (bolj sam zase): Tako zelo hitra!

OČKA: Ja, naprimer hitra! (se zamisli) Kako pa ste mislili to?

ŽARE: Nič posebnega: enkrat tu, in drugič tam!

OČKA (ne razume čisto): Enkrat tu, drugič tam... (se zasmeji) Razumem, (jasno, nič ne razume)

tu in tam... Hwe he... Duhovito... Torej, naj vaju objamem, naj vaju objamem oba!

Očka razširi roke in čaka, da bosta oba, brat in sestra, prišla v njegov objem.

ŽARE: To bo pa zelo težko. (zase, sprijaznjeno in resignirano): Pa smo tam.

Zdaj se nenadoma odpro vhodna vrata. Vstopi Luka. Že takoj na vratih spregovori in s hitrimi koraki stopa proti dnevni sobi.

LUKA: Čakal sem ju eno uro. Da se jima ni kaj zgodilo?! Ponavadi sta Očka in mamica točna.

Luka vstopi v sobo. Zagleda Očka in Žareta.

OČKA: Končno si prišel!

LUKA (presenečeno): Kaj ... kako ... sta že tukaj ...

OČKA: Tukaj sva že, in vse veva! (pokaže na Žareta) Vse mi je povedal.

LUKA: Vse ti je povedal? Tudi v zvezi s fotografijo?

OČKA: Fotografija pa sploh ni več važna. Zdaj mi je vse jasno. In moram ti povedat, sine moj, da

sem neskončno zadovoljen, še več, srečen sem.

LUKA: Srečen, zakaj?

ŽARE (Lukatu): Vse ti bom razložil.

LUKA: Razložil? Meni? Zakaj? (šele zdaj se Luka zave, da je Žare v njegovi svileni halji) In ti,

zakaj pa si ti v moji halji?

ŽARE: O, to je pa dolga zgodba.

OČKA: Pa ja ne boš svoji žlahti gledal pod prste.

LUKA: Moji žlahti?

OČKA: Malo sta se stuširala, medtem ko sta te čakala.

LUKA: Stuširala, čakala, ne razumem, kot da bi bila dva ...

OČKA: Ja, Žarka in njen brat!

LUKA: Žarka in njen brat ... In kdo je brat, če smem vprašat...

ŽARE: Jaz vendar.

LUKA (mu je "jasno"): A, ti vendar!

OČKA: Kaj se delaš neumnega, sinko moj, ničesar ni treba več skrivat, vse vem, in še enkrat ti

povem, da sem zadovoljen.

LUKA (Žaretu): Torej je Ona še tu?

ŽARE: Je, vendar ni samo tista, kot ti misliš, ampak je tudi tista, ki si je sploh ne misliš.

OČKA: O čem pa govorite, tista, ona, ista, Žarka je fejest punca pa pika. (Luki)
Moram ti

povedat, sine moj, da so nama vseč isti tipi.

LUKA: Isti tipi? A tebi tudi?

OČKA: Ja, isti tipi plavolask ...

LUKA: Mi je že vse jasno!

ŽARE: Se bojim, da ne ...

OČKA (Žaretu): Saj je blont, a ne?

ŽARE: Pravzaprav ne, je bolj takšnih las, kot jaz.

OČKA: A tako, škoda, pa drugič ... Skratka, moj tip je, pa pika!

Očka se spet ozre proti desnim vratom, ki vodijo na hodnik. Tam zadaj nekje mora po njegovem biti Žarka.

OČKA (nežno-ljubeče pokliče): Žarka, Žarka, tvoj Lukec je prišel. (se zaupljivo obrne k Luki) Šla

je iskat fen, oprala si je lase... (se spet obrne proti vhodnim vratom) Žarka!

LUKA (zašepeta Žaretu): Ničesar ne razumem!

ŽARE (mirno, kot "profesionalec", ki se je vdal v svojo usodo): Boš takoj!

Žare se obrne in odide skozi leva, drsna kuhinjska vrata in izgine v kuhinji, kjer si bo hitro slekel haljo, in se pojavil na hodniku na desni kot Žarka. Očka se spet obrne k začudenemu Luki.

OČKA: Dobro si jo skrival, sinko moj, kdo bi si mislil, da se naskrivaj zanimaš za ženske. In to

takšne ženske, da je kar veselje. Ti ne veš, kako fino sva se pogovarjala. Ona je strasten lovec, ne tako kot ti.

LUKA: Ampak... jaz... ne vem...

OČKA: Nikar ne bodi tako skromen! Fejst babo si si dobil, zdaj samo glej, da jo boš štimal tako,

kot si zasluži, sicer pa nič ne skrbi, jaz sem tu.

Zdaj se na hodniku, v okvirju desnih vrat, pojavi Žare kot Žarka.

ŽARE (v nežnem falzetu): Háló! Sem že tu!

Očka se obrne in pohiti k Žarki. Luka onemi in se z dolgim vzdihom sesede na trosed.

LUKA: Aaaaaaa...!

OČKA (razširi roke): Žarka!

Takoj, ko se Luka vsede na trosed, že ga "nekaj" brcne in ga, kot iz katapulte, vrže po tleh.

ŽARKA (v očkovem objemu): Radogost!

Luka sedi še vedno na tleh, kot da ga je "zadela strela", sploh ne more zapreti ust.

OČKA: Poglej ga Lukca, kako je srečen, da te vidi!

Žare (Žarka) in Očka, prav ljubeznivo, vsak z ene strani dvigneta Lukata.

ŽARE (v ljubečem falzetu): Ljubček moj, saj ne morem verjet, da si tako vesel, pa saj si me še pred

kratkim videl... (ga nežno poljubi na usta)

LUKA: A?

OČKA: Takoj stopim po mamico. To je velik trenutek, ne smemo ga zapraviti. Lepo se primita,

otroka moja (jima sklene roke), takšen krasen par! To mora Mamica videt.

Očka odhiti po mamico.

LUKA (Žaretu - Žarki): K-k-k-kdo si ti?

ŽARE (poskuša čim hitreje razložiti): Jaz nisem jaz. Jaz sem Ona. Moja sestra.

Takorekoč jaz, ki pa

sem zelo podoben njej. Razumeš?

LUKA: Ne.

ŽARE: Sem si kar mislil. Naj ti poskusim še enkrat razložiti: Jaz sem moja sestra, ki pa je nisem

nikoli imel, in poročil se bom s tabo. To pa, kar vidiš na meni, ni obleka od moje sestre, ampak od Kristine, to pa zato, ker moja sestra, to se pravi Jaz, ne obstaja. Jaz nisem jaz, ampak ženska, ki ne obstaja. Takorekoč meni ni, čeprav sem in me zdaj gledaš v Kristinini obleki. A zdaj razumeš?

LUKA: Ne.

ŽARE: Meni se zdi pa vse tako logično.

Zdaj se nenadoma iz sredine troseda spet pojavi roka, Kristinina roka. Luka se pazljivo obrne k njej, jo opazi, potem pa se spet zelo pazljivo in počasi obrne k Žaretu. Vpraša ga popolnoma normalno, mirno, kot da bi bile "roke", ki rastejo iz trosedov" popolnoma normalen in vsakdanji pojav.

LUKA: In čigava roka je to?

ŽARE: A, to? Dovolj, da ti predstavim, to je Kristina, oziroma Kristinina roka.

Luka poda roko roki.

LUKA: Me veseli.

Zdaj iz sredine troseda zleze, kot čebelica izmed rožnih listov, ki so v našem primeru blazine, Kristina, še vedno je naga in ovita v belo rjuho. Precej je opita in v rokah še vedno vztrajno pestuje steklenico viskija.

KRISTINA (pijano): Mene tudi.

LUKA (jokajoče): Saj sem vedel. Od vsega začetka sem vedel. Že začelo se je tako.

Najprej fleki po

parketu, pa uničena jezvica za kavo... (nenadoma stvarno in mimogrede)

Upam, da kave nista kuhala?!

ŽARE: Sploh ni bilo časa ...

LUKA: Vsaj to... (spet jokajoče) Pa brutalno pomečkan vijoličast prt iz razbita vazica

...

ŽARE (se brani): O, ne... vazico si razbil ti!

LUKA (prav smešno in nebojlije zakriči): Tišina! Ti si kriv za vse in tudi za vazico.

ŽARE (uporno mirno): Oprosti, zaradi vazice pa ne bo nihče kričal name, sploh pa ne ti, ki sem

tvoj edini prijatelj!

LUKA (vedno bolj smešno divje in cepetajoče): Edini prijatelj! Pha! Na tisoče jih imam! Na milijone!

ŽARE: Ja, mogoče v Ugandi. Ampak tu, v tem bloku, sem pa jaz tvoj edini prijatelj!

Kristina stoji med obema prepirajočima se osebama in presenečeno gleda zdaj enega, zdaj drugega. "Družinski" prepir se vedno bolj sočno razvija.

LUKA (togotno, da se kar trese): Veš kaj si, veš kaj si ti ... Čisto navadna uš, ja, čisto navadna uš

izkoriščevalska ...

ŽARE (pretirano užaljeno): Kaj takega, kaj takega ... od tebe kaj takega! To pa res nisem

pričakoval! Razočaran sem, resnično, in zapuščam te!

KRISTINA (še kar pijano): Oprostita ker motim. A se zaradi mene prepirata? Ker, če se zaradi

mene prepirata, vama povem, da lahko kar grem.

ŽARE (se zadere nanjo): Ja, ti si vsega kriva!

LUKA (užaljeno, kot da ne govori z njo): Žarko, povej ji, da lahko kar gre!

ŽARE (se zadere še bolj): Kar pejt, kar pejt!

KRISTINA: Prav. Dej mi obleko!

ŽARE: Takoj, z veseljem!

Žare se prične slačiti. Brčne Kristinine rdeče šolnčke s svojih nog. Potem si vehementno sleče Kristinino bluzo in ji jo vrže v ksiht. Zdaj stoji pred nami "zgoraj brez" in samo v ženskem krilu.

LUKA (v strahu): A boš zdaj čisto nag?!

ŽARE (uporno, za nalašč): Seveda. Ko pa je moja obleko odnesla Mamica.

Žare si zdaj prične slačit še krilo. Vsak hip, in pred nami bo popolnoma "nagi" Žare.

LUKA (skoraj zaihti): Joj, kaj bo rekel moj Očka! Takole naga Žarka, ki sploh ni

Žarka, ampak

Žare. Pa še poročiti sem se hotel z njo. Ne vem, če ga bom lahko prepričal, da je vse skupaj samo turistična razglednica.

Zdaj šele se Žare zave, da se pravzaprav ne sme sleči. Hitro si potegne krilo nazaj in hitro spet obleče bluzo.

ŽARE: Saj res, Mamica mi je odnesla obleko!

KRISTINA (povsem mirno): In jaz sem še vedno naga. Kaj bo pa rekel moj Maks?!

Takole naga in

čisto pijana. Saj mi ne bo verjel, da sem samo na obisku.

Zdaj zaslišimo Mamičin glas, ki prihaja iz spalnice.

MAMICA (glas iz spalnice): Ne morem, utrujena sem ...

OČKA (iz spalnice): Čakajo te, vsi te čakajo ...

ŽARE: Hitro, hitro!

LUKA: Kam, kam?!

Luka potiska Kristino proti omari.

ŽARE: Ne, tam je že bila.

Mamicin in očkov glas iz sobe.

MAMICA: Slabo mi je, ne morem zdaj.

OČKA: Ravno zdaj moraš, tako lep par sta ...

Luka rine Kristino proti balkonu.

ŽARE: Ne tja, tudi tam je že bila!

LUKA (v strašni paniki): Ja kam pa potem? V bife jo vendar ne morem stlačiti!

KRISTINA (strokovno mirno): Tudi v bifeju sem že bila.

MAMICA (iz sobe): Prav, ampak potem bom takoj šla spet leč.

OČKA: Seveda, seveda ...

Zdaj Žare skoči k steni in sname eno izmed črnih mask in jo v hipu natakne Kristini na glavo.

Zdaj stoji Kristina pred nami kot "afriški duh". Ogrnjena v belo rjuho in z bušmansko, črno, leseno masko na glavi.

ŽARE (med tem, ko Kristini natika masko): In da si mi čisto tiho!

KRISTINA: Kaj bo reku moj Maks!

LUKA (tudi tako kot Žare): In da si mi čisto tiho!

Zdaj se Luka hitro postavi zraven Kristine in jo prime pod roko. Tako zdaj stoji kot ženin ob nevesti. Žare pa se jima skriva za hrbet.

In v tem trenutku se vrata odpro, vstopi Mamica. Vstopi pogumno in z razširjenimi rokami, pričakujoč svojega sina in njegovo nevesto. Seveda pa namesto neveste zagleda belo "bušmansko" prikazen. Samo obnemi in obstane. Potem se počasi obrne in kot da ni bilo nič, odide nazaj v sobo. Na vratih sreča Očka, ki je hotel v sobo stopiti takoj za Mamico.

Mamica se ustavi in pogleda Očka globoko v oči, potem pa povsem mirno spregovori.

MAMICA: Še slabše mi je, še slabše mi je ...

In izgine v spalnico ter zapre vrata za sabo.

OČKA (gleda za mamico): Kaj pa je zdaj to? (potem se očasi obrne v prostor proti Lukatu in

preoblečeni "nevesti" (Kristini) ter Žaretu, ki se skriva za njunima hrbtoma):

Kaj pa je zdaj to?

Trenutek nelagodne tišine.

Nekakšna "Čudna poročna fotografija" je to - Luka, ki kot ženin drži pod roko nekakšno "bušmansko" prikazen v belem, zadaj, za njunima hrbtoma, pa se skriva Žare v ženski obleki in z enim ženskim čevljem v roki, drugega pa si je ravnokar (na skrivaj) nataknil.

LUKA (jecljajoč): Očka, ne verjemi vsega, kar vidiš... (se prav bedasto in prisiljeno zasmeji) Tole

je suvenir iz Afrike, hočem rečt, da je maska iz Afrike, tako kot tista fotografija

...

OČKA (jezno): Z nagim črncem?!

ŽARE (pokuka izza Lukatovega hrbta in nagovori Očka spet s tistim nežnim Žarkinim falzetom):

Kako ti je všeč, Radogost?

OČKA (dvomeče): Tukaj se nekaj čudnega dogaja.

ŽARE: Moj bratec si je nataknil tole ljudožersko masko, saj veš, kako zelo je moj bratec navihan!

OČKA (stopi bliže): Tvoj bratec je tu spodaj?

Kristina pokima.

ŽARE: Seveda, moj bratec je specialist za ljudožerske plese in ravno sva ga z Lukcem nagovarjala,

naj nam vendar zapleše en etno ples.

Žare se obrne k preoblečeni Kristini, tako da Očku kaže hrbet. Očka tako ne bo videl Žareta v obraz, ko bo Žare spregovoril kot "Žarkin brat".

ŽARE (v falzetu kot Žarka): Kajne, bratec moj?

ŽARE (sam sebi odgovori kot Žarkin brat, z moškim glasom): Seveda, v pravo zadovoljstvo mi bo

tudi Očku pokazat nekaj korakov iz bogate ljudožersko plesne tradicije.

Žare (Žarka) se spet obrne k Očku.

ŽARE (spet v falzetu kot Žarka): No, Radogost, si slišal!

OČKA (dvomeče): Vse to mi ni preveč všeč. Tu je nekaj močno narobe.

ŽARE (v falzetu kot Žarka): Bratec moj, izvoli! Zapleši nam nekaj korakov tistega popularnega

ljudožerskega plesa, saj veš, "Nevesta želi velik kos ženina", ali kako se že ples imenuje.

Žare (Žarka) in Luka spustita Kristino, da se sama "opoteče" po sobi. Očka vse to zelo sumljivo gleda.

ŽARE (v falzetu kot Žarka): Midva z Lukcem pa bova mojemu bratcu dajala ritem ...

Ane Lukec

moj?!

LUKA (odsočno, kot v rahlem, konstantnem šoku): Ja, ja ...

ŽARE: Radogost, kar sprosti se, takšen etno lahko vidiš samo še v Ugandi.

OČKA: Nekaj ni v redu, tukaj nekaj ni v redu!

ŽARE (Lukatu): No, pa dajva!

Žare prične tolči po blazinah troseda kot po bobnih, zraven pa prepeva v razno raznih "tonih", skoraj čisto ta pravo črnsko glasbo. Zelo slabotno in ne preveč spretno mu poskuša slediti Luka, seveda je Lukatovo zavijanje prej podobno zavijanju pretepenega psa, kot pa "čisti, afriško-etno glasbi".

Vendar kljub vsemu - atmosfera afriškega etno plesa, "Nevesta želi velik kos ženina", se vseeno nekako razvija. Kristina poskuša slediti ritmu, vendar se kar naprej zapleta in opoteka.

OČKA (dvomeče): Kako se imenuje ta ples?

ŽARE (kot Žarka): To je zelo star etno ples, ki ga plešejo bušmani na svojih poročnih slavnostih

in se imenuje "Nevesta želi velik kos ženina" ...

OČKA: A ni precej podoben naši polki?

ŽARE (Žarka se prisrčno nasmeji): To pa ne ... To bi bilo pa preveč enostavno ... No ja, morda tako

zgleda zato, ker je moj bratec zaplesal pravzaprav neke vrste varianto tega istega poročnega plesa. Varianta se imenuje: "Popolnoma pijana nevesta želi čim večji kos ženina".

LUKA (hoče sodelovati in rešiti situacijo): In zato najbrž ta podobnost s polko!

OČKA (se nevarno približa Kristini, pravzaprav se je odločil, da bo Kristini snel masko): Mene pa

vseeno zanima, kdo je pod to masko.

LUKA (zase): Pa smo tam.

ŽARE (se obrne k Lukatu, tudi on se je vdal v usodo, vendar še vedno, najbrž zaradi inercije,

govori v Žarkinem nežnem falzetu): Oprosti, žal mi je. (še vedno kot Žarka,

tudi obnaša se kot ženska; prav resignirano se nasloni na Lukatove rame)

Vse to je samo zaradi mene.

Očka se nevarno približuje Kristini. Hoče ji sneti masko. Kristina se mu umika na sredo sobe.

LUKA (nežno boža Žareta po glavi): Zdaj je kar je. (nežno dvigne Žaretovo glavo)

Veš, povedat

ti moram, da te ta obleka naredi zelo seksi.

ŽARE (s hvaležnostjo dahne): Hvala.

Očka zagrabi Kristino.

OČKA: Hopla, pa te imam! (se pripravlja, da bo snel črnsko masko) Zdaj bomo pa videli, kdo se

skriva pod to masko.

Jo hoče sneti, ko se nenadoma zasliši strašno razbivanje po vhodnih vratih. Nekdo tolče s pestjo po vratih in kriči.

Kriči in razbija. Kriči nekaj kot: "Odprite ... vem, da ste doma ... takoj odprite ... Vem, da je Kristina tu ... Odprite, sicer bom vrgel vrata dol ... Kristina, ljubica, oglasi se ... Odprite ..."

Seveda Očka zaradi razbijanja in kričanja ni snel Kristini maske, pač pa se je natopil k vhodnim vratom.

OČKA: Kaj pa je zdaj to? A ste znoreli, kaj pa tako razbijate!

Očka izgine v veži.

KRISTINA (panično): Joj, moj Maks je tu. Maks ve, da sem tu!

LUKA (v paniki teka okrog mizice): Kaj pa zdaj, kaj pa zdaj, kaj pa zdaj ...

ŽARE (prav tako teka okoli mizice, samo da v nasprotni smeri): Samo brez panike, samo brez

panike, samo brez panike...

KRISTINA (kriči): Jaz nisem nič kriva, vidva sta me zlorabila ...

LUKA (se brani): Jaz že ne!

ŽARE (se tudi brani): Jaz žal tudi ne.

KRISTINA: Ubil vaju bo!

ŽARE: Ubil?

LUKA: Zakaj pa mene? Jaz sem nedolžen.

ŽARE (se domisli): Tole, tole ...

Žare skoči k steni in sname še dve maski, potem hitro skoči do omare, jo odpre in iz nje potegne še dve rjuhi ...

ŽARE (Lukatu): Tole si natakni. Pa brž!

V veži vidimo kako je Očka odprl vrata. Skozi odprta vrata plane v vežo

Maks.

MAKS: Kje je?! Vem, da je tukaj!

OČKA: O kom govorite? Prepovedujem, razumete ...!

Očka poskuša zriniti Maksa nazaj na hodnik. V sobi pa se Luka in Žare ovijata v rjuho in si natikata črnske maske.

KRISTINA: Ubil vaju bo, ubil vaju bo!

ŽARE: Če ne boš takoj tiho kot miš, mu bom povedal tisto o soncu.

KRISTINA: Jaz nisem nič kriva.

ŽARE (oponaša Kristino): A je to s o n c e, a je to s o n c e !?

KRISTINA (se prestraši in obljubi): Tiho bom kot miš!

Vsi trije so oblečeni v popolnoma iste bele rjuhe in na glavah imajo popolnoma iste črnske maske. Ker so se ves čas pogovora panično premikali in tekali sem in tja po prostoru, zdaj točno ne vemo, kdo je kdo. Rjuhe jih pokrivajo od glave do peta, prav nič "civilnega" ne sme gledati izpod belih ogrinjal. Maske pa so itak ogromne in pokrivajo celo glavo, pa še popolnoma iste so. Groteskno smehljajoči leseni obrazi z debelimi ustnicami.

Očka v veži rine Maksa nazaj na hodnik. Prerivata se.

OČKA: Tu ni nikogar! Pomirite se!

MAKS: Moja Kristinica je tu! Prepričan sem! Zlorablajo jo!

OČKA: Nobene Kristince ni. Počakajte zunaj.

Oba (Očka in Maks) se za hip (drug drugega) izrineta na hodnik. V sobi se situacija umiri. Tri belo-ljudožrske pošasti, za katere pa ne vemo več,

katera je katera (ker so vse tri iste), so se umirile, druga drugo so prijele pod roko.

Odprejo se vrata od spalnice. Mamica vstopi. Popolnoma je oblečena, na glavi ima klobuček, kot se za dame v njenih letih spodobi, v roki pa oba kovčka. Očitno se je odločila, da bo odšla iz te "nore hiše".

MAMICA: Prosim, da me nekdo odpelje na postaaa... (zdaj zagleda tri bele pošasti, ki stojijo sredi

sobe in se držijo druga drugo pod roko - beseda Mamici zamre)... postaaaaa

... jooooo ...

Mamica se popolnoma nemo in počasi, zasuče na peti in se vrne nazaj v sobo.

Zdaj z velikim hrupom vdre v prostor Maks. Odrine vhodna vrata in z velikimi, okornimi in predvsem zelo agresivnimi koraki, preko hodnika pohiti naravnost v sobo.

MAKS: Ne boste me prepričali! Vem, da je tukaj!

Očka teče za njim in ga poskuša ustaviti.

OČKA: Motite se, nobene vaše žene ni. Samo moj sin in pa njegova nevesta!

Maks je zdaj v sobi skoraj "butnil" ob tri bele "bušmanske" pošasti.

MAKS (v zadregi): Oprostite! E, e, e, upam, da ne motim!

Maks s pogledom poišče pomoč pri Očku.

OČKA: No, ste zdaj zadovoljni? Nobene vaše žene ni. Samo moj sin, njegova nevesta in pa njen

brat. Ravno zdaj vadijo nek Indijanski ples ...

LUKA (se oglasi izpod neke maske, ker pa so vse tri maske na kupu, ne moremo vedeti katera

maska (oseba) je spregovorila, na maskirancih se prav nič ne zgane): Črnski!

OČKA: Prav, pa črnski.

MAKS (nezaupljivo): Morda pa je Kristina v kakšnem drugem prostoru?

OČKA: Pa če vam rečem, da je ni. Poglejte me... (Maks ga pogleda) Dobro me

poglejte... (Maks ga

dobro pogleda), zdaj mi pa povejte, sem jaz človek, ki bi drugemu človeku lagal v brk?

Maks po kratkem premisleku skesano odkima.

MAKS: Ne, niste. (zasmrka, vendar se kaj hitro umiri) Morate me razumet... Poleg kamiona je

Kristina vse, kar imam. Zelo me skrbi zanjo. Tako je nedolžna. Vsakemu verjame. In ni prvič, da sem jo vso noč iskal po bloku, ona pa je samo pri sosedu kavico popila.

Zdaj se ena od mask čisto počasi obrne proti drugi. Druga ji vrne pogled. Tako se nam zdi, kot da je druga maska prvi samo skomignila z rameni. Potem se prvi maska spet počasi obrne nazaj k Maksu. Vse tri maske pazljivo poslušajo Maksovo pripoved.

MAKS: Veste, ne bi jo rad zgubil. Vsa moja žlahta jo ima tako rada. Moj oče vedno vpraša, "kje pa

imaš Kristinco?" in moj brat tudi ni ravnodušen do nje, kar trest se začne, kadar prideva domov na obisk, ja, kar trest, tako jo spoštuje.

OČKA (prime Maksa pod roko, da bi ga pospremil do vrat): Prav veselilo me je...

Upam, da boste še danes našli svojo ženo ...

MAKS (se ne da motiti): Pa moji prijatelji tudi, Polde, Franci, Jože, pa Fredi in Milan, Milan še

posebej, pa Simon in Venčeslav, kaj bi vam našteval, prav vsi jo spoštujejo. O, kako zna bit moja Kristinca obzirna, ko se vrnem ves utrujen z dolge poti, ko povečerjam in takoj zasim. "Ti kar spi", mi reče, "jaz grem pa tačas na sprehod. In mogoče bom kje kakšno kavico popila".

Zdaj "Kristinca" skesano zajoka. Seveda ne vidimo pod katero masko je, ker so vse tri maske na kupu in čisto pri miru.

MAKS (plane): Kaj je bilo to? Ta glas poznam.

Kristinca spet zahlipa, zdaj pa se oglasi Žare, da bi preprečil Kristinci izdajo.

ŽARE (na ves glas, da kar "prekrije" Kristincino hlipanje): A je to sonce, a je to sonce?!

Kristinca takoj utihne.

MAKS (vidno vznemirjen): Kot da bi Kristinca zajokala? (stopi bliže maskam, ki se mu v gruči

previdno umikajo): Kdo je to zakričal?

ŽARE (izpod maske, nedolžno): Kaj pa?

MAKS: A je to sonce.

OČKA: Tudi jaz sem slišal.

MAKS: To ponavadi kriči moja Kristinca.

ŽARE: Že mogoče, ampak zdaj pa sem to zakričal jaz. In lahko se enkrat, če hočete. (zakriči) A je to

sonce!

Maks se nevarno bliža "bušmanskim" pošastim, ki se previdno umikajo proti kuhinjskim vratom na skrajni levi.

OČKA: Zakaj pa ravno sonce?

ŽARE: Zato, ker se mi zdi, da se o soncu vse premalo pogovarjamo.

MAKS (odločno): Kristinco imate skrito tu spod!

ŽARE: In zato apeliram na vas, in vas sprašujem: a je to sonce?!

OČKA: Kaj za vraga!

Zdaj Maks plane proti "bušmanski" gruči in jim poskuša potegniti rjuhe in maske dol. Vendar se mu gruča izmakne in zbeži v kuhinjo. Maks pa za njimi.

MAKS (teče za njimi skozi kuhinjo): Kristinca, Kristinca, jaz sem vendar, tvoj šofer.

Počakaj Kristinca!

OČKA (ki je za hip ostal sam v sobi, sname svojo "debelo dioptrijo" in si očisti steklca): Bolj, ko

gledam, manj vidim!

Zdaj pritečejo vse tri maske skozi desni vhod spet nazaj v sobo. Zadnjo je šofer Maks ujel.

MAKS: Hop Kristinca, pa te imam!

Maks z eno potezo potegne rjuho in masko iz svoje "žrtve". Pred nami se pojavi nihče drug kot Žare v Kristincini obleki.

ŽARE (v nežnem falzetu): Kako ste kaj?

MAKS: Kdo ste?

ŽARE: Jaz sem Žarka ...

OČKA (pristopi): To je Lukatova nevesta.

ŽARE: (kot Žarka) Radogost ima popolnoma prav.

MAKS: In zakaj ste v Kristincini obleki?

ŽARE: (kot Žarka) Malo sva zamenjali. Ona meni, jaz pa njej.

Maks plane k "drugi" bušmanski pošasti in ji potegne dol masko in rjuho. Zdaj zagledamo Luko.

LUKA: Dober večer.

MAKS: Kdo pa ste vi?

LUKA: Ne vem.

OČKA: Kakšne neumnosti govoriš, sine moj, ti si vendar ženin!

MAKS: Čigav?

OČKA: Čigav? Od Žarke vendar!

Maks se zazre v Žareta.

MAKS: Ampak ona je vendar moški.

OČKA: Kaj, Žarka pa moški! Ho ho ho ho! Žarka, prosim, da poveš temu gospodu,

da nisi moška.

ŽARE (še vedno vztraja kot Žarka): Na to primitivno provokacijo ne bom odgovorjala.

OČKA (Maksu): No, ste slišali!

MAKS: Nič nisem slišal. Povem pa vam, da se spoznam na moške. Zato vem, da je ta ženska moški!

Maks plane in kot bi mignil sname Žaretu povoj z glave. Zdaj vidimo kratko postrizenega Žareta v Kristinini obleki.

OČKA: Žarka, kaj si naredila s svojimi lasmi?!

MAKS (Očku): Še vedno ne verjamete! No, pa pogledjte!

Maks surovo odpre Žaretovo bluzo, da potrgani gumbi kar sfrčijo okrog. Pred nami se pojavi popolnoma moški prsni koš. Žare reagira kot "Žarka", pokrije prsni koš z rokama.

OČKA (Maksu ogorčeno): Vi ste čisto navadna lumpenproletarska surovina!

MAKS: A zdaj verjamete?

OČKA: Sramota! Saj to je skoraj posilstvo!

MAKS: A ne vidite, da nima jošk!?

OČKA: Nihče ni popolen!

MAKS: Potem pa počakajte!

Maks plane k Žaretu in mu hoče na silo sleči krilo. Žare se brani, potem pa popusti in prizna.

ŽARE (s svojim normalnim glasom): Je že v redu, je že v redu! Priznam, vse priznam! Moški sem

pa pika!

OČKA (zaprepaden in razočaran): Ampak Žarka! Moj bog, kaj so ti storili?!

ŽARE: Ne morem pomagat, pod krilom nimam ničesar. Takorekoč sem spodaj čisto nag.

MAKS (zmagoslavno): No, ste zdaj videli!

OČKA: Saj to ni mogoče! Pa kako se je lahko to zgodilo! Bil si vendar tako simpatična ženska!

ŽARE: Življenje ne prizanaša nikomur!

OČKA (že malo bolj togoten in jezen): Zdaj bi pa končno rad vedel, kdo je tukaj zares ženska?!

Zdaj se zelo plaho oglasi Kristina in si sama sname bušmansko masko.

KRISTINA: Jaz.

MAKS: Kristinca moja! Saj sem vedel, da si tu.

OČKA: Kje pa je potlej Žarkin brat?!

ŽARE: Žarkin brat sem jaz.

OČKA: Vi pa kar tiho. Sva se že zmenila, vi ste bili Žarka in pika!

MAKS: Kristinca moja! (jo objame) Daj, odvrzi tole rjuho pa greva domov!

KRISTINA: Ne morem, tudi jaz sem takorekoč spodaj čisto naga.

MAKS: Kako? Naga?

KRISTINA: Ja, naga. Sem prišla samo kavico popit, pa sta mi rekla, obleko dol, pa dobiš kavico.

MAKS: Svinje!

OČKA (se zelo srepro in svareče zazre v Lukata): Sin moj!

LUKA: Jaz sem nedolžen!

ŽARE: Radogost, tvoj sin govori čisto resnico!

OČKA: Kar tiho! In ne drznite si me več klicat Radogost! Med nama je vse končano!

MAKS: Svinje! Čisto navadne svinje! Kakšni dobro sosedski odnosi so pa to?! Da vas ni sram!

LUKA: Jaz nimam nič pri tem!

ŽARE: To lahko jaz osebno potrdim!

OČKA (togotno): Torej je le res! Fotografija je res!

Očka vleče iz zadnjega hlačnega žepa veliko črno-belo fotografijo.

LUKA: Ni rečeno.

ŽARE: Fotografija ničesar ne dokazuje.

Luka se umika pred vse bolj divjim Očkom.

LUKA: Kaj je črno bela fotografija proti tako zelo mavričnemu življenju!

ŽARE: Čisto navaden nadomestek!

OČKA: Pa zamorc! Popolnoma nag!

Očka se bliža Luki.

ŽARE: Radogost, pomiri se!

LUKA: Očka, da ti ne bo kasneje žal!

OČKA: Držite me ali pa ga ubijem!

MAKS: V imenu dobrososedskih odnosov vas prosim ...

KRISTINA: Pokličite organ! Mene je strah!

Očka steče proti Luki, Luka zbeži v kuhinjo. Izgineta za hip.

OČKA (kriči kot ponorel): Držite me, popolnoma sem iz uma!

LUKA: Očka, pomisli na Mamico!

Luka pribeži iz skrajne desne in spet teče preko sobe skozi leva drsna vrata nazaj v kuhinjo. Za njim teče Očka. V rokah ima resnično velik kuhinjski nož.

OČKA (teče z nožem): Držite me, držite me!

LUKA (beži pred nožem): Držite ga, držite ga!

Maks in Kristina se boječe umakneta ob steno.

MAKS: Midva nimava nič s tem!

KRISTINA: Midva sva prišla samo kavico popit!

ŽARE: Radogost, zdaj ga pa pošteno serješ!

Luka in Žare izgineta v kuhinji. Slišimo strašno prerivanje in vpitje. In nenadoma Lukatov krik: Agrhhhhhhhh! Potem trenutek tišine.

ŽARE (še bolj dramatično): Kakšna tragedija! Oče zaklal sina!

Spet tišina.

MAKS (zelo prijazno): Oprostite, ampak midva bi pa zdaj šla!

KRISTINA: Če vam je moja obleka všeč, jo lahko obdržite.

Maks in Kristina hočeta oditi, pohitita k desnim vratom, ki vodijo v vežo, vendar ju na vratih prestreže Luka, ki se čisto počasi vrača iz kuhinje.

Maks in Kristina se spet umakneta nazaj v prostor.

Luka drži svojo laket v ustih. Seveda ne vemo takoj, kaj ta njegova bizarna akcija pomeni, še najbolj je ta akcija podobna "silovitemu kesanju in krčeviti bolečini, ker je ubil očeta".

Trenutek tišine.

ŽARE: Kakšna tragedija! Sin zaklal očeta!

Spet trenutek tišine. Zdaj se skozi leva kuhinjska vrata, vrne iz kuhinje tudi Očka. Luka spusti roko iz ust. Vidimo krvavo prasko.

ŽARE (dramatično): Ni tragedije! Nihče ni zaklal nikogar!

Še nekaj hipov dramatične napetosti.

LUKA (Očku): Vidiš, kaj si naredil!

Luka spet nese rano k ustom, zato da bi izsesal kri.

MAKS: Hvala bogu, sem že mislil, da bo treba kaj pomagat!

KRISTINA: Sem se že bala, da se bo treba z organi pogovarjat.

LUKA (Očku očitajoče kaže na prasko na roki): Takole si sinovsko kri prelil!

OČKA: Sam si kriv.

LUKA: In fotografijo si raztrgal.

OČKA: Bil sem razburjen.

LUKA: Bila mi je drag spomin.

OČKA: Dobil boš novo.

LUKA: (razburjen) Hočem isto. Hočem s črncem. Hočem v Ugandi. In vsega tega mi ne moreš

dat. Ne moreš mi dat Ugande in niti črnca. Nič mi več ne moreš dat. Najbolje bo, da kar greš.

OČKA: Še vedno sem tvoj Očka.

LUKA: Očka, ki je hotel sina klat!

Zdaj se odpro vrata in iz spalnice pokuka Mamica. Popolnoma je pripravljena za odhod. V rokah ima dva kovča. Spregovori mirno in tiho.

MAMICA: Sanjala sem, da je dež. Lilo je kot iz škafa. Lilo naravnost na mojo posteljo. Potem je

potrkalo: Naprej! sem rekla. Pred vrati je stal Lukec, ko je bil še otrok. Bil je premočen, bil je sam. Rekel je: Mamica, a se lahko zatečem pod tvojo streho? Pridi, sem rekla, in mu ponudila svoje prsi.

ŽARE: Čisti Freud!

MAMICA (Očku): Očka? Jaz sem nared. Lahko kar greva.

OČKA: Prav Mamica, kakor želiš. Takoj bova odšla.

Mamica plahko vstopi v prostor.

MAMICA: Potem pa kar, da ne zamudiva tistega ob enajst trideset.

LUKA: Pa nasvidenje, Mamica (jo poljubi na usta).

MAMICA (ga poljubi na usta): Sem ti v omaro zložila stvari. Grem in še pridem kaj; Čeprav, najlepše je pa le doma.

ŽARE: Doma, kdor ga ima, gospa! (se prikloni in ji poljubi roko):

OČKA: Pejva, Mamica!

MAMICA: Imaš vse?

OČKA: Imam.

MAMICA: Pa dežnik?

ŽARE (zase): Saj sem rekel, čisti Freud.

Očka in mamica zapreta vrata za sabo. Trenutek tišine.

MAKS: Tudi midva se tu počutiva odveč.

KRISTINA: Kar sem imela sem vam dala. Več ne pričakujte od mene.

Kristina zdrsne v spanec kot v nezavest. Njen šofer Maks jo prestreže in jo dvigne v naročje kot spečo nevesto.

MAKS: Nič vam ne zamerim. Takšen pač sem, da nikomur nič ne zamerim. Jutri navsezgodaj grem

v Munhen, dvanajst ur bom v kabini svojega Deutza. Ko bom čakal na meji, bom pojedel

konzervo sardin. Časopis bom razgrnil čez kolena in si na drobne kolobarje narezal čebulo. Vse ceste bom pregriznil in ves prah požrl, in to samo zato, ker vem, da me v prvem nadstropju, stanovanje dvanajst A, čaka ženska. Ženska v katero se vračaš. Garaža za mojo dušo. Ni važno kakšna je njena zvestoba, samo da je tam, ko se pripeljem okrog vogala in z dolgimi lučmi posvetim v najino spalnico.

Trenutek tišine. Maks še vedno drži svojo ženo Kristino v naročju. Kristinina glava omahne. Zdaj je res omahnila v trd in neizprosni spanec. Maks s prodornim pogledom premeri Lukata in Žareta. Potem nadljuje.

MAKS: Upam, da razumeta, kaj sem vama hotel povedat?!

Oba strastno prikimata.

MAKS: Tako je prav. No, pa lahko noč. In oprostite, če je bilo kaj narobe...

Maks svečano in počasi odnese mrtvo-spečo Kristino (kot nevesto) iz stanovanja.

Trenutek tišine.

LUKA: Pa so šli! In zdaj me čaka generalno čiščenje. Vse je uničeno. Vse poteptano. Nič ni več na svojem mestu. Niti jaz.

ŽARE: Lahko ti pomagam ...

LUKA (kot bi ga pičila kača): Sprejemati pomoč od tebe je smrtno nevarno! Boj se moških, ki se

radi oblačijo v ženske obleke. Slej ko prej ti bodo zažgali kuhinjo,
pomečkali posteljnino in poslali tvojega lastnega očeta z nožem nadte.

Luka prične urejati sobo. Teka kot gospodinja okrog in poskuša spraviti stvari spet na svoje staro mesto.

ŽARE: Jaz pa sem se prav zabaval.

LUKA: Če je to kakšna zabava! Čista transvestija, če me razumeš!

ŽARE: Meni je bilo pa kar po godu! Pa še prav paše mi, ne boš vendar rekel, da se mi ne paše?!

LUKA (se za hip ustavi in pogleda Žareta): Kot kravi sedlo!

Luka nadaljuje s pospravljanjem. Izgine v kuhinji.

ŽARE (tiho zapoje): Kiklca strgana,

firtošček ofen,

kamor pošlatam,

luknco trofem...

Triholidjeja,

triholidjeja,

triholidjeja,

triholidjeja,

ljubica ti...

LUKA: (se vrne z raztrgano fotografijo v roki) Evo, pa je uničena.

ŽARE: Kakšna je že bila ta fotografija?

Luka počasi prisede.

LUKA (z eno roko objame Žareta okrog pasu, drugo pa mu položi na kolena):

Takšna.

**Oba se zazreta proti "navideznemu očesu", ki je pred njima.
Popolnoma sta negibna, kot na resnični fotografiji.**

Tišina.

ŽARE: Takšna.

LUKA: Popolnoma takšna.

ŽARE: Kot na kakšni fotografiji.

Še nekaj trenutkov tišine in negibnosti ... Potem zatemnitev.

KONEC